

'Απ' Όλα

Το Σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

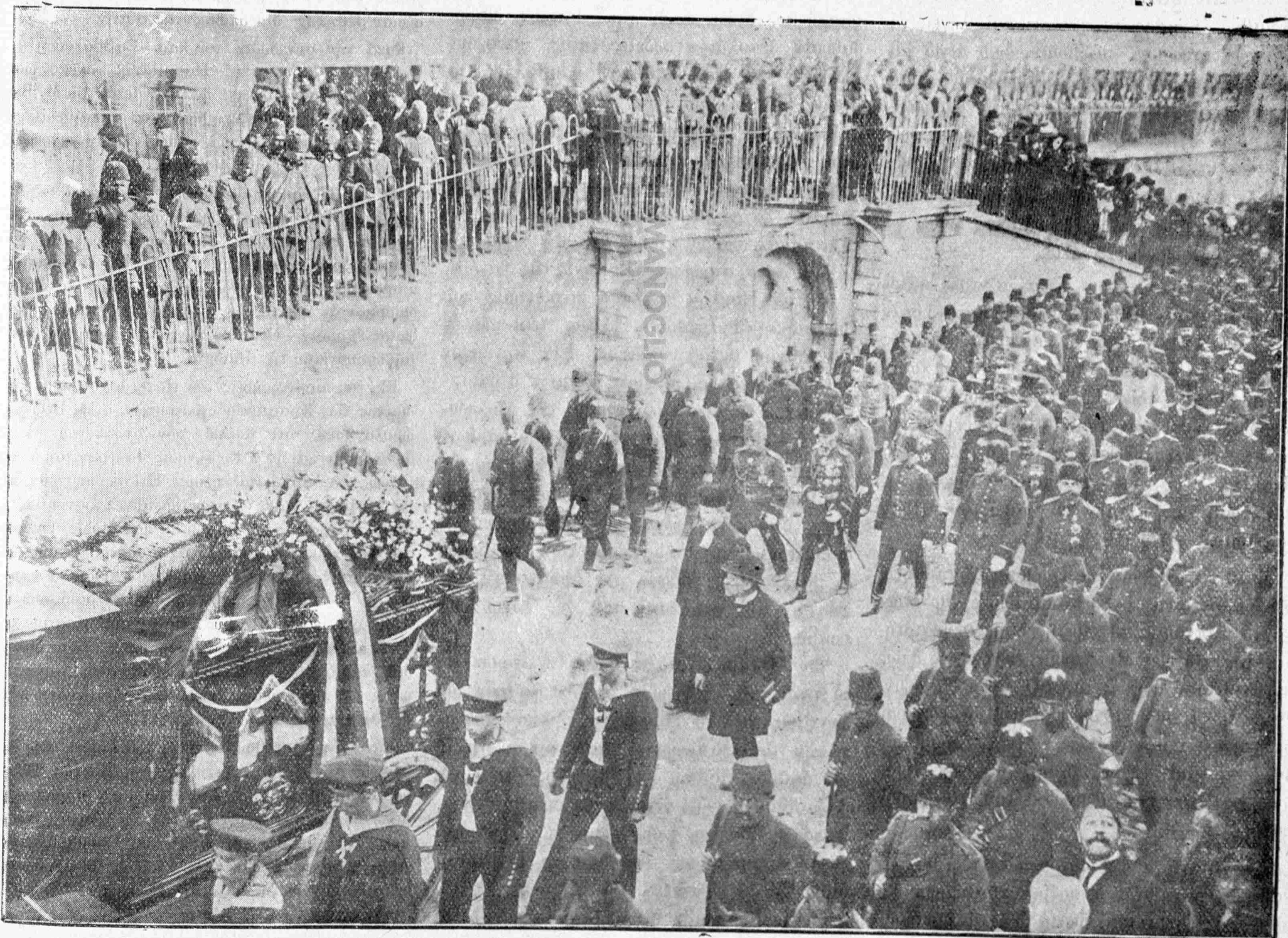
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛ. Α. ΣΑΡΑΔΟΣ

Τίμημα ἐγγραφῆς ἑξαμήνου
Διὰ τὴν Τουρκίαν Γρ. 10
„ τὸ ἐξωτερικόν Φρ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ
➤ ΓΡΑΦΕΙΑ ➤
Γαλατᾶ, Περμπτοπάζαρον, Σαατσῆ Χάν, 16

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΑΡΙΣΤΟΒ. Δ. ΧΡΗΣΤΙΑΝΣ
Τὸ φύλλον ἀπανταχοῦ τοῦ Κράτους παρ. 20.
Τὸ « 'Απ' Όλα » ἐκτυπouται
εἰς 10,000 ἀντίτυπα.

ΑΠΟ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἡ κηδεία τοῦ φονευθέντος Γερμανοῦ ἀξιωματικοῦ Σλίχτιγκ πρὸ τοῦ Χαρμιέ.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΤΟ ΠΟΤΗΡΙΟΝ

Ὅταν ὁ Χριστὸς πρὸ τοῦ Πάθους ὠμίλει πρὸς τοὺς μαθητάς του παραβολικῶς περὶ τῶν μελλόντων εἰς αὐτὸν νὰ συμβῶσι, δύο ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ἰάκωβος, ἐζήτησαν ὡς ἰδιαιτέραν χάριν, ὅπως ἑκάτερος αὐτῶν καθήσῃ παρὰ τὸν Ἰησοῦν, ὅταν ἐκεῖνος φθάσῃ εἰς τὸ κορύφωμα τῆς δόξης του.

Ὁ Χριστὸς τότε ἀπήντησεν εἰς αὐτοὺς μὲ τὸ χαρακτηριστικὸν ἐκεῖνό: «Οὐκ οἴδατε τί αἰτεῖσθε». Εἰμπορεῖτε, κατόπιν τοῖς λέγει, νὰ πῖτε τὸ ποτήριον, τὸ ὁποῖον ἐγὼ πίνω καὶ τὸ βάπτισμα, τὸ ὁποῖον θὰ βαπτισθῶ; Αὐτὰ καὶ μόνα θὰ κατορθώσωσι νὰ σᾶς ἐξασφαλίσωσι τὴν ζηλευτὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν σεῖς τώρα ἐκλιπαρεῖτε καὶ οὐχὶ ἡ εὐνοία ἢ ἡ χάρις.

Τοὺς λόγους αὐτοὺς ἴσως δὲν ἐνόησαν τότε οἱ μαθηταὶ του, ἀλλ' οὐδεὶς ὑπάρχει λόγος νὰ μὴ τοὺς ἐννοῶμεν καὶ ἡμεῖς.

Ἡ χάρις καὶ ἡ εὐνοία εἶναι πάντοτε κακὰ τοῦ ἀνθρώπου φίλοι καὶ ὑποστηρικταί, ὅταν οὗτος ὡς ἄτομον, εἴτε ὡς κοινωνία, εἴτε ὡς ἔθνος θέλῃ ἀδράσῃ ἐπωφελῶς καὶ νὰ καθέξῃ σταθεράν τινος τῶν «ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύμων». Ἀλλὰ στοιχεῖα εἶναι ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐξασφαλίζουν τὴν εὐτυχίαν, ἀλλὰ εἶναι τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων δύναται ν' ἀποκτήσῃ τις ταύτην: Τὸ ποτήριον καὶ τὸ βάπτισμα.

Ναί! τὸ ποτήριον τῆς ἀγωνίας, τοῦ πάθους, τῆς ἐγκατεργήσεως, τῆς αὐτοθυσίας ἀφ' ἐνός, καὶ τὸ βάπτισμα τῆς ἀρετῆς, τῆς γενναιότητος, τῆς πίστεως ἀφ' ἑτέρου. Ἐν ἔθνος ὅπως καὶ ἐν ἄτομον πρέπει αὐτὰ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν, ἀν θέλῃ νὰ εὕρῃ τόπον ὑπὸ τὴν στενόχωρον τῆς δόξης σκιάν, πρέπει ν' ἀναμετρήσῃ τὰς δυνάμεις του καὶ ν' ἀρχίσῃ διὰ τῆς ἰδίας δράσεως νὰ γίνῃ ἄξιον ἐκεῖνου, τὸ ὁποῖον ἐπόθησε.

Καὶ πραγματικῶς μόνον ἡ ἐπιτέλεσις τῶν καθηκόντων, μόνον ἡ πιστὴ ἐγκατεργήσις κατὰ τὴν περίοδον τῶν δυστυχιῶν καὶ τῶν διωγμῶν, μόνον ἡ ἐμμονὴ καὶ ἡ εὐστάθεια δύναται ὄντως νὰ χαρίσωσι τὸν φωτοστέφανον, ἢ λαμπρότητος τοῦ ὁποίου εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν καθαρότητα τῶν ἀρετῶν τούτων.

Ὅλα τὰ ἄλλα μέσα εἶναι μέσα μοιρολατρικά, εἶναι μέσα, τὰ ὁποῖα τὸν οἶκτον προκαλοῦσι καὶ τὴν συμπάθειαν, ἀλλ' οὐδέποτε τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸν θαυμασμόν.

Τὴν λήξασαν ἐβδομάδα ὁ ὀθωμανικὸς στρατὸς ἐσημείωσεν ἐπιτυχίας ἐν Ἀλβανίᾳ. Γνωστὸν εἶναι ὅτι οἱ ἐπαναστάται εἶχον καταλάβει τὸ φρούριον Τοῦζι, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται λίαν ὀχυρόν. Τὰ τηλεγραφήματα μᾶς ἀνήγγειλαν ὅτι τὰ στρατεύματα κατέλαβον τὰ ὄρη Κούτ, τὸ χωρίον Βοξάγκα καὶ μετὰ κρατερὰν μάχην, καθ' ἣν οἱ ἐπαναστάται ὑπέστησαν μεγάλας ἀπωλείας, εἰσῆλθον θριαμβευτικῶς εἰς Τοῦζι. Παρὰ τὴν ἥτταν ταύτην, οἱ Μαλισόροι προσπαθοῦν νὰ ἐξεγείρουν τοὺς Μιρδίτας καὶ νὰ γενικεύσουν τὸ κίνημα. Ἐπίσης σχετικῶς μὲ τὴν ἐν Ἀλβανίᾳ κατάστασιν ἀναφέρομεν ὅτι αἱ μετὰ τοῦ Μαυροβουνίου σχέσεις τῆς Τουρκίας εἶναι ἀρκετὰ τεταμέναι, διότι, παρὰ τὴν ἐπίσημον διαβεβαίωσιν ἀπολύτου οὐδετερότητος, ὑπάρχουν ἐνδείξεις ὅτι τὸ βασίλειον ὑποθάλλει τὰ ὄνειρα τῶν ἐπαναστατῶν.

Καὶ αἱ ἐξ Ὑεμένης εἰδήσεις εἶναι εὐχάριστοι. Ὁ στρατὸς, ἐπιτεθεὶς κατὰ τῶν ἐπαναστατῶν, οἵτινες εἶχον συγκεντρωθῇ εἰς Βέϊτ-Σαμπάν, ἐπήνεγκε τὴν πανωλεθρίαν των. Ὁ Ἰζὲτ πασᾶς σκοπεύει ὅπως ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ ἱμάμη, ὅστις στρατοπεδεύει πέραν τῆς Σαναᾶς.

Εἰς τὴν Βουλὴν ὑπεβλήθη ἐπερώτησις τοῦ Βουλγάρου βουλευτοῦ κ. Δῶρεφ περὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ μεταρρυθμίσεων. Εἰς τὸν λόγον του ὁ Βούλγαρος βουλευτὴς ἀνέμιξε στατιστικὰς τινὰς περὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης ἀριθμούς, διὰ τῶν ὁποίων, ὡς ἦτο ἐπόμενο, παρέστησε τὸν βουλγαρικὸν πληθυσμὸν πλειοψηφούντα. Μεγάλως σχολιάζεται ὑπὸ τῶν βουλγαρικῶν κύκλων καὶ ἡ διαπίστωσις τοῦ σχηματισμοῦ τῶν συμμοριῶν ἐν βουλγαρικῷ ἐδάφει. Αἱ ἐφημερίδες τῆς Σόφιας τίθενται κατὰ τοῦ ἐν λόγῳ βουλευτοῦ.

Ἐν Ἑλλάδι ἡ Διπλὴ Βουλὴ προχωρεῖ εἰς τὸ ἔργον της. Ἐψήφισε τὸ 17^{ον} ἀρθρον τοῦ Συντάγματος, τὸ ἀπαγορεύον τὴν καταναγκαστικὴν ἀπαλλοτριώσιν. Κατὰ τὴν συζήτησιν τοῦ ἀρθρου τούτου ὁ κ. Βενιζέλος ἀπήγγειλε θαυμάσιον λόγον, γενικῶς ἐπιδιοκησθέντα. Κατόπιν ἤρξατο ἡ συζήτησις τῶν ἐκπαιδευτικῶν νομοσχεδίων κατ' αὐτὰ τὸ Πανεπιστήμιον θὰ διαιρεθῇ εἰς δύο τμήματα, ἐν τῶν ὁποίων θὰ κληθῇ Καποδιστριακὸν καὶ θὰ περιλαμβάνῃ τὰς σχολὰς τῆς Νομικῆς, τῆς Θεολογίας καὶ τὴν Φιλοσοφικὴν. Ἐπίσης ἐψηφίσθησαν τὰ προϋποβληθέντα νομοσχέδια τῆς στρατιωτικῆς οργανώσεως.

Γεγονὸς ἄξιον ἀναγραφῆς εἶναι καὶ ἡ ἐπανάληψις τῶν σχέσεων Ἑλλάδος καὶ Ρουμανίας, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ πολὺ χρονικὸν διάστημα ἦσαν διακεκομμέναι. Πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος ἐν Βουκουρεστίῳ διωρίσθη ὁ κ. Καροῦσος.

Τὸ Ἐθνικὸν ἡμῶν κέντρον ἀπέλυσε πατριαρχικὴν καὶ συνοδικὴν ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς μητροπολίτας, ἐπιστῶν τὴν προσοχὴν αὐτῶν ἐπὶ τῶν ὀλεθρίων τοῦ μαλιαρισμοῦ καὶ χυδαῖσμοῦ καινοφανῶν, τὰς ὁποίας μερικοὶ τῶν διδασκάλων καὶ εἰς αὐτὰ ἐπὶ τὰ σχολεῖα εἰσήγαγον. Διὰ τῆς ἐγκυκλίου ταύτης συνιστᾶται ὅπως ληφθῶσι τὰ προσήκοντα μέτρα πρὸς φύλαξιν ἀπὸ οἰασθήντος μαλιαρικῆς καὶ χυδαῖκῆς ἐπιρροῆς, ἡ δὲ ἐν τοῖς σχολείοις διδασκαλία παρέχεται ἐν ὅλῃ τῇ διανυγεί καθαρῶς εἰς τὰς ἀπαλὰς τῶν μαθητῶν ψυχὰς. Ἐν τέλει ἡ ἐγκύκλιος κατακρίνει τὴν μετάφρασιν τοῦ Εὐαγγελίου ὑπὸ τοῦ κ. Πάλλη, ὡς γλωσσικῶς καὶ κατ' οὐσίαν βέβηλον· διὸ ἀποκηρύττει αὐτήν.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τοῦ παρ. Σαββάτου ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἀνεκοίνωσε τὰ κατὰ τὴν συνέντευξιν, ἣν ἔσχε μετὰ τοῦ Μ. Βεζύρου, καθ' ἣν συνεζητήθησαν τὰ ἐκπαιδευτικὰ καὶ στρατολογικὰ ζητήματα, καθὼς καὶ ἡ ἐκκρεμὴς τοῦ γηπέδου Ταξιμίου υπόθεσις.

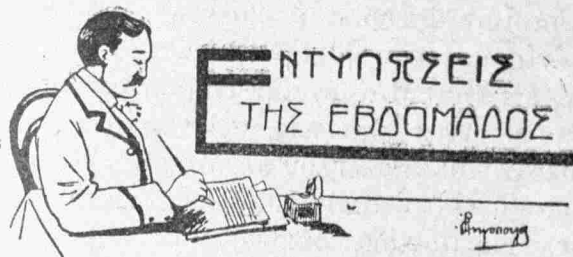
Ὁ Μ. Βεζύρης παρετήρησεν ὅτι πρέπει νὰ συστηθῇ εἰς τοὺς διδασκάλους, ὅπως, κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς ἱστορίας, ἐπιδιώκωσι τὴν ἀδελφοποίησιν τῶν ἐθνότητων. Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀπήντησεν, ὅτι τὰ ἱστορικὰ ἐγχειρίδια, τὰ ὁποῖα διδάσκονται εἰς τὰ ἐλλ. σχολεῖα, οὐδὲν τὸ ἐπιλήψιμον ἔχουσιν, εἶναι δὲ πάντα ἐγκεκριμένα ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας.

Εἰς τὰς παρατηρήσεις τοῦ Πατριάρχου περὶ τῆς διαίτης τῶν Χριστιανῶν στρατιωτῶν, ὁ Μ. Βεζύρης ὁμολόγησεν, ὅτι πολλοὶ τῶν στρατιωτῶν εἶναι ἀνθυγιεῖνοι καὶ ὅτι ἡ Κυβέρνησις θὰ φροντίσῃ ὅπως ταχέως ἀνεγείρῃ καταλλήλους. Ἐπίσης ὑπεσχέθη ὅτι θὰ μεσιτεύσῃ παρὰ τῷ ὑπουργῷ τῶν Στρατιωτικῶν, ὅπως ἐπιτραπῇ ἵνα ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς ἐπισκέπτονται τοὺς στρατιώτας καὶ νοθεύωσιν αὐτούς. Ἐν τούτοις ἐδήλωσεν ὅτι ἀδύνατον εἶναι νὰ παραδεχθῇ ὁ Μαχμουτ Σεβκετ πασᾶς νὰ διορισθῶσιν ἰδιαιτέροι ἱερεῖς διὰ τοὺς Χριστιανούς στρατιώτας. Ὁ Μ. Βεζύρης προέβη καὶ εἰς τινὰς ἄλλας δηλώσεις, τὰς ὁποίας ἡ Α. Θ. Π. ἐν συνόλῳ ἐχαράκτηρισεν ὡς κατὰ τύπους μόνον ἱκανοποιητικὰς, οὐχὶ δὲ κατ' οὐσίαν.

Κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα πολλὰ ἐλήφθησαν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα τηλεγραφήματα τῶν Ἑλληνοβλάχων Μακεδονίας καὶ Ἡπείρου, διαμαρτυρομένων κατὰ τῶν ἐνεργειῶν τῆς εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀφίχθειας ἐπιτροπῆς τῶν Ρουμανιζόντων. Αἱ ἐν λόγῳ κοινότητες ἐκλιπαροῦσι τὴν ἀπόρριψιν τῶν αἰτημάτων τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης.

Ὡς γνωστὸν, κυβερνητικῶς ἀπηγορεύθη ἡ κοινοικὴ συνέλευσις, ἥτις ἐπρόκειτο νὰ συγκροτηθῇ εἰς τὸ Ζωγράφειον διὰ τὸ γλωσσικὸν ζήτημα. Τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον ἐνέκρινεν, ὅπως ἐντόνως τὸ Πατριαρχεῖον διαμαρτυρηθῇ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διὰ τὴν παρακώλυσιν ταύτην.

Κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ἐνεκρίθη, ὅπως γράφῃ τακτικὸν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διὰ τὰς καταγγελλομένας ἐκ τινῶν ἐπαρχιῶν ἀκυρώσεις διαθηκῶν καὶ μὴ ἐκτελέσεως ὑπὸ τῶν κυβερνητικῶν ἀρχῶν τῶν ἀποφάσεων τῶν πνευματικῶν δικαστηρίων.

ΟΙ ΣΥΚΟΦΑΝΤΑΙ

Εἴπομεν νὰ μὴ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ γλωσσικὸν ζήτημα· ἐν τούτοις ἡ φοβερὰ αὕτη Λερναία Ὑδρα ἐγείρει νέαν κεφαλὴν ἰοβόλον, ὁρεγομένη νὰ δηλητηριάσῃ ὅ,τι ἀφῆκεν εἰσέτι ὑγιές: τὴν τιμὴν τοῦ ἔθνους, πλήττουσα αὐτὸ διὰ τῆς βδελυρωτέρας συκοφαντίας καὶ τῆς φοβερωτέρας διαβολῆς.

Ὁ αἰρεσιάρχης τῶν Παρισίων ἀφῆκε πλέον τὸν φιλολογικὸν κύκλον καὶ ἐπειδὴ, φαίνεται, ἐξήντησε τὰ ἐξ αὐτοῦ πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἐπιχειρήματος, ἤρχισε δι' ἄλλου μέσου νὰ πολεμῇ μετὰ τὸ πρόσχημα τοῦ ἀμυνομένου.

Ἐγραψε λοιπὸν εἰς δύο μεγάλας τῶν Παρισίων ἐφημερίδας δύο διαφόρους ἐπιστολάς καὶ μετὰ τὰς χυδαιότερας ὕβρεις, ἀλλὰ πρὸ πάντων μετὰ τὰς μυσσικωτέρας συκοφαντίας, ἔρχεται νὰ κηλιδώσῃ ἐν ἔθνει ὁλόκληρον, νὰ προσβάλλῃ μίαν μετριοπαθεῖ κυβερνήσιν καὶ νὰ καταγγείλῃ ἓνα φιλότιμον λαόν.

Ἐφ' ὅσον τὸ ζήτημα περιορίζετο εἰς τὸν κύκλον, ἐνθα ὠφείλε νὰ εἶναι, μετὰ σεβασμοῦ πάντοτε ἀπευθυνόμεθα καὶ πρὸς ἐκείνους ἀκόμη, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἀντίθετοι· ἀλλ' ὅταν οὗτοι πρῶτοι ἔρχονται καὶ δι' ἄλλων μέσων ἀναγῶγων καὶ χαμερπῶν νὰ κηρύξωσιν ἑαυτοὺς ἀθώους καὶ εὐγενεῖς ἀπέναντι τοῦ κόσμου, ὅταν ἐπιρρίπτωσι μίαν φοβεράν συκοφαντίαν εἰς βάρος ἑνὸς λαοῦ ἀναγεννωμένου, τότε νομίζομεν ὅτι ὁ σεβασμὸς εἶναι κίνδυνος μὴ χαρακτηρισθῇ δειλία καὶ ἡ γενναιοψυχία μὴ ἀποδοθῇ εἰς πῶρῳσιν.

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς, προασπιζόμενος τὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ καὶ διὰ τῆς ὁποίας συνείδησε νὰ περιβάλλῃ τὰ τίμιά του κειμήλια, ἐπετέλεσεν ἐν καθήκον. Καὶ ἐν τῇ ἐπιτελέσει τοῦ καθήκοντος τούτου ἐφάνη μέγας, ὑπερόχως μέγας, νομοταγὴς εἰς βαθμὸν ζηλευτὸν καὶ εὐγενὴς ὅσον ἦτο δυνατόν. Οὐδὲν ἄτομον ἠπείλησε, κατ' οὐδενὸς ἐπετέθη καὶ πολεμῶν ὑπὲρ τῆς, ἰδέας, ἐγνώριζε πάντοτε ν' ἀπονέμῃ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὰ πρόσωπα.

Ἄλλ' εἰς τὸν κ. Ψυχάρην δὲν ἤρρεσεν ἡ στάσις αὕτη τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ κατησχυμένος διότι ἡ πλειοψηφία τῆς Βουλῆς καὶ τοῦ ἔθνους περιώρισε τὰς τάσεις τῶν νεοσσίων του, ἤρχισε νὰ φαντάζεται ἐκτρόπους σκηναὶς καὶ νὰ ἐπικαλεῖται τὸ ἔλεος τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Δύσεως ἐπὶ τῶν ἀπειλουμένων μαθητῶν του.

Δὲν θὰ εἰσέλθωμεν εἰς ἀνάλυσιν τῶν διδύμων ἐκείνων ἐπιστολῶν, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦσι τὰς ἀμαυρωτέρας σελίδας τῆς φιλολογικῆς του παραγωγῆς, δὲν δυνάμεθα νὰ προβῶμεν εἰς αὐτήν, διότι μᾶς προσβάλλει βαρεῖα ἡ ἀπόπνοια ψυχῆς, ἡ ὁποία πάσχει τὴν βρωμεροτέραν γάγγραιναν. Τοῦτο μόνον λέγομεν, ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ αὐτοῦ εἶναι δύο τερατώδη τζουρνάλια, τερατωδέστερα τῶν τζουρνάλίων τῆς μακαρίᾳ τῇ λήξει ἀπολυταρχίας, ὅσον ἐκεῖνα ἐγράφοντο δι' ἓν ἄτομον ἢ διὰ μίαν οἰκογένειαν, ἐνῶ τὰ χαριτωμένα αὐτὰ προϊόντα τοῦ αἰρεσιάρχου ἐγράφησαν διὰ νὰ συκοφαντήσωσιν ἐν ἔθνει, διὰ νὰ καταρρυπώσωσι μίαν γενεάν.

Ἡπατήθη ὁμως ὁ δαιμόνιος τζουρναλιστὴς τῶν Παρισίων ἂν ἐνόμισε πρὸς στιγμὴν ὅτι προασπίζῃ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἀκολουθοῦσι τὰς ἰδέας του. Τοῦναντίον μάλιστα τοὺς περιβάλλει διὰ τῆς φοβερωτέρας ὑπονοίας καὶ μετὰ τὰς δλίγας γραμμὰς του τοὺς καθιστᾷ ὑπόπτους εἰς τὸ ἔθνος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκουσιν.

Εἴμεθα τῆς ἰδέας ὅτι ὅλοι, εἴτε ὁπαδοὶ τῆς καθαρευούσης, εἴτε ὁπαδοὶ τῆς δημοτικῆς, ὅλοι εἴμεθα Ἕλληνες καὶ ὅτι μόνον ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸ ἔθνος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκομεν καὶ χάριν τῆς ἀναπτύξεως αὐτοῦ κατατριβόμεθα εἰς τόσους λόγους καὶ ἀπορροφώμεθα ὑπὸ τόσων συζητήσεων. Εἰς τοὺς ὁπαδοὺς τῆς δημοτικῆς καὶ αὐτοὺς τοὺς ἄκρους χυδαῖστας οὐδέποτε ἠρνήθημεν φιλοπατρίαν καὶ μάλιστα φιλοπατρίαν φλογεράν. Τοὺς πιστεύομεν προσκεκολλημένους εἰς τὸ ἔθνος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκουσι. Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἀκριβῶς παρ' αὐτῶν τώρα περιμένομεν μίαν γενναίαν προᾶξιν, ἥτις θὰ τοὺς τιμῇ ὑπερβολικὰ καὶ θὰ τοὺς ἐξυψώσῃ εἰς τὰς συνειδήσεις καὶ τῶν μᾶλλον ἀδιαλλάκτων ἀντιπάλων τῶν.

Περιμένομεν ἀπ' αὐτοῦ, κατόπιν τῶν συκοφαντικῶν ἐκείνων ἐπιστολῶν, ν' ἀποκηρύξωσι τὸν Ψυχάρην καὶ νὰ τοῦ ὑποδείξωσι, μετὰ τὸν μᾶλλον ἐκφραστικὸν τρόπον, ὅτι ἂν ἠκολούθουν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦτοσαν τὰς γλωσσικὰς ἰδέας του, δὲν θὰ τολμήσωσιν ὁμως ποτὲ νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν εἰς τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον τώρα αὐτὸς ἐξέλεξεν.

Ἀνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐκφέρει ὕβρεις, τὰς ὁποίας ἐδανείσθη ἀπὸ τὸ ὕβρεολόγιον τῶν ἀσπονδοτέρων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐχθρῶν, δὲν δύναται πλέον νὰ καυχᾶται ὅτι, ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῆς ἀναγεννήσεώς του, οὔτε εἶναι δυνατόν νὰ ἔχῃ ὁπαδοὺς Ἕλληνας. Ἀνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀλλάσσει ὅπλα καὶ μετέρχεται τὸν ὑπουλώτερον Ἐφιάλτην, οὐδέποτε θὰ κατορθώσῃ νὰ πείσῃ ὅτι μάχεται εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Λεωνίδα. Δι' αὐτὸ πρέπει ν' ἀποκηρυχθῇ ὡς προδότης, ὡς ὁ χαμερπέστατος τῶν συκοφαντῶν.

Δὲν ζητοῦμεν ν' ἀλλάξουν οἱ δημοτικισταὶ γνώμας, οὔτε ἐπιμένομεν ἐν μιᾷ στιγμῇ ν' ἀποπτύσωσιν τὰς ἰδέας τῶν· ζητοῦμεν μόνον ν' ἀλλάξουν ἀρχηγόν, νὰ τὸν ἀποδιώξωσι, νὰ τὸν βάλωσιν εἰς τὴν θέσιν του, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν πῶς εἰς ἔθνικῶς συκοφάντης εἴμπορεῖ νὰ κηρύσσεται ὡς ὁ προασπιστὴς ἑνὸς Σολωμοῦ ἢ ἑνὸς Βαλαωρίτου!

Γνωρίζομεν τὸν κ. Παλαμᾶν ὡς ἄνδρα εὐθὺν καὶ γενναῖον, τὸν γνωρίζομεν καὶ ὡς φιλόπατριν· δὲν πιστεύομεν νὰ θέλῃ νὰ καταστρέψῃ τὴν ἰδέαν, ἣν περὶ αὐτοῦ ἔχουσι σχηματίσει χάριν δύο γραμμῶν, μετὰ τὰς ὁποίας ὁ αἰρεσιάρχης τῶν Παρισίων ἔρχεται νὰ τὸν κολακεύσῃ.

Θ. Κ. Μ.

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

— Πορεύου πάντοτε εὐθέως, γὰρ νὰ παρατηρῇς δεξιᾷ ἢ ἀριστερᾷ, καὶ στέργε τὴν ἐρχομένην εὐδαιμονίαν, ἥτις εἶναι πάντοτε κέρδος.

Τὸ στέμμα τοῦ βίου πρέπει τὸ θῆλυ γένος νὰ πλέκῃ μετὰ ἄνθη τῆς χάριτος, τῆς χαρᾶς καὶ τῆς πίστεως ἀγάπης.

— Οὐδὲν ἀποδεικνύει κάλλιον πόσον ὀλίγον τι ἀρκεῖ πρὸς εὐτυχίαν, ὅποια ἢ καρδία εἶναι νέα καὶ ἀπολαύη πίντων.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΑΠΗΧΗΣΕΙΣ

Η ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν οἱ ἐνταῦθα παραπονούμεθα καθ' ἐκάστην διὰ τὴν ἀκαθαρσίαν τῆς πρωτευούσης μας, ἐν τῇ πόλει τῶν φώτων τῆς Γαλλίας ἀκούονται ἐπίσης φωναὶ διαμαρτυρίας καὶ προτείνονται μέτρα ὑπὲρ τῆς καθαριότητος.

Ὁ διαπρεπὴς καθηγητὴς Blanchard εἰς δύο συνεχῇ ἀρθρα του εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Νοσοκομείων», θίγων τὸ ζήτημα τῆς καθαριότητος τῶν Παρισίων, προτείνει μέτρα ριζικά, δι' ὧν εἶναι δυνατὴ ἡ καταπολέμησις τῆς ἀκαθαρσίας.

Ἐν πρώτοις, λέγει, δεόν νὰ ἐμποδισθῇ εἴτε διὰ προστίμου, εἴτε διὰ παντὸς ἄλλου μέσου ἡ διανομὴ τῶν ἐντύπων καὶ prospectus, ἀτινα ρίπτονται κατὰ γῆς συνήθως. Συνεστήθησαν πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον οἱ κάλαθοι, τὸ σχῆμα ὁμοῦς αὐτῶν ἦτο τοσοῦτον ἀκαλαίσθητον καὶ τόσον ἀκατάλληλον, ὥστε τὸ κοινὸν παρημέλησεν αὐτὰ τελείως.

Ζητοῦμεν, λέγει, πρὸς τούτοις, τὴν ἀπαγόρευσιν τῶν ποικιλοχρῶμων confetti, ἀτινα ἐνεκα τοῦ παλαιοῦ χάρτου, ἐξ οὗ κατασκευάζονται, ἀποτελοῦσι φωλεὰν πολυαριθμῶν ἀκάρεων, αἵτινες δυνατόν νὰ εἰσέλθωσιν ὑπὸ τὰ ἐνδύματα καὶ νὰ προκαλέσωσιν ἐλαφρὰς κνισμώδεις ἐξανθήσεις, ἰδίως παρὰ γυναῖξιν καὶ παιδίους. Ὁ καθηγητὴς Blanchard, οὕτινος εἶναι γνωστὴ ἡ περὶ τὰ τοιαῦτα αὐθεντία του, παρετήρησε νέον, ὅστις μετὰ πολύωρον μάχην διὰ confetti, παρεπονέτο διὰ κνισμοῦς καθ' ὅλον τὸ σῶμα. Ἡ διὰ μικροσκοπίου ἐξέτασις ἀπέδειξεν, ὅτι ὠφείλοντο οὗτοι εἰς ἄκαριν.

Υπάρχει συνήθεια, καθ' ἣς ἡ ἀδιαφορία μας οὐδέποτε ἀντιδρᾷ, καὶ ἥτις ὁμως συντρέχει τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀκαθαρσίαν τῶν ὁδῶν, ἡ τοῦ ὀδηγεῖν τοὺς κύνας νὰ ἐκκληρώσωσι τὴν φυσικὴν αὐτῶν ἀνάγκην ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ.

Εἰς τὰς πλείονας τῶν πόλεων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν δὲν βλέπει τις κύνας εἰς τὰς ὁδοὺς. Ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ δὲν ἀπαγορεύεται ἡ κυκλοφορία τῶν κυνῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἐπιτηρεῖται ὁμως ὅπως μὴ μολύνωσι τὰς ὁδοὺς.

Κύκλοι τινὲς ἐλυπήθησαν διὰ τὴν περισυλλογὴν τῶν κυνῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Βεβαίως ἡ ρωμαντικότης ἔχασεν ὀλίγον τι, ἐκέρδισεν ὁμως πολὺ ἡ ὑγιεινὴ.

Ὁ ρόλος, ὃν παίζει ὁ κύων ἐν τῇ μεταδόσει καὶ διαδόσει διαφόρων παρασιτικῶν νόσων, ἔχει τελείως καὶ ἀναμφηρίστως ἀποδειχθεῖ. Ὁ οἰκιακὸς κύων εἶνε ἱκανὸς νὰ μεταδώσῃ ἡμῖν τὸν ἀχῶρα, τὴν ὑδατίδα κύστιν, τὸν τυφοειδῆ πυρετόν.

Εἰς τὸν περιπλανώμενον κύνα ὀφείλομεν τὴν λύσσαν, τὴν φθειρίασιν, καὶ ὅλα τὰ νοσήματα, ἀτινα τὰ ζῶα ταῦτα μᾶς ἐνοφθαλμίζουσιν.

Ὁ κύων παρουσιάζει αὐτὰ τὰ μειονεκτήματα, ἐνῶ θεωρεῖται ὁ καλλίτερος φίλος τῶν ἀνθρώπων· φανταζόμεθα τί θὰ συνέβαινεν, ἐὰν ἦτο ἐχθρὸς μας.

Μ. ΜΩΥΣΕΙΔΗΣ

Ἱατρὸς.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑΙ

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

Ὁ ἀξιότιμος κ. Ἄνδρ. Καβαφάκης, τιμῶν τὸ «Ἀπ' Ὀλα» διὰ τῆς συνεργασίας του, εὐηρεστήθη νὰ παραχωρήσῃ αὐτῷ τὴν κατωτέρω πραγματείαν, τὴν ὁποίαν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἀπήγγειλεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Συλλόγου τῶν Ἑμποροῦπαλλήλων, μέσῳ πολλοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου. Ὁ ὁμιλητὴς μετὰ τῆς χαρακτηριστικῆς αὐτὸν ἐμβριθείας καὶ χάριτος ἐπραγματεύθη τὸ περὶ τῆς θέσεως τοῦ υπαλλήλου ἐν τῇ Ἀνατολῇ ζήτημα, ἀνέπτυξε δὲ τὰ μέσα, δι' ὧν θὰ καταστή καλλιτέρα ἡ οἰκτρά ἀληθὴς θέσις τοῦ υπαλλήλου τῆς σήμερον. Τὴν μελέτην τῶν ἰδεῶν τούτων συνιστῶμεν ἰδιαίτητα εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας.

Κυρίες καὶ Κύριοι,

Εἶμαι ἀκούραστος ἀναμνηστικὸς τοῦ παρελθόντος καὶ μελαγχολικὸς ὀπτασιαστὴς τοῦ μέλλοντος. Μακρὰν ἀπὸ τοὺς πυρετοὺς τῆς συγχρόνου ζωῆς, παρακολουθῶ ἀπὸ τὸ ἐρημητήριόν μου τὰ μεγάλα προβλήματα, τὰ ὁποῖα τὴν συγκινοῦν, ὥς ὁ κουρασμένος ἀπόμαχος τῶν ὤκεανων θαυμάζει τὰς ἐκπληκτικὰς σκηνογραφίας των, χωρὶς νὰ ρίπτῃ εἰς τὴν ὀργὴν των τὸ εὐθραυστόν του ἀκάτιον. Διὰ τί ἠθελήσατε νὰ μοῦ προξενήσητε τὴν τιμὴν νὰ ἐνθυμηθῇτε ὅτι ζῶ, διὰ τί διευτυπώσατε τὴν συγκαταβατικὴν πρόσκλησιν, μετὰ τὴν ὁποίαν στοιχειώδης ὑποχρέωσις μοι ἐπέβαλλε ν' ἀφήσω τὴν παρήγορον μόνωσιν, αἰωνίαν μητέρα τῶν ἐκστάσεων, τὰς ὁποίας σύρει ὀπισθὲν τῆς ἡ χίμαιρα; Θὰ ὑπεθέσατε ἴσως ὅτι εἶμαι θεματοφύλαξ ἐνὸς σπινθῆρος ἀληθείας, μιᾶς ἀκτίνος φωτός. Ἦλθατε πρὸς ἐμὲ ὡς κατὰ τὴν ἀρχαιότητα τὰ πλήθη μετέβαινον πρὸς τοὺς ἱεροφάντας τοῦ Λόγου, διότι ἦσαν οἱ ἐπὶ γῆς ἀντιπρόσωποι τῶν θεῶν. Ἀλλοίμονον. Τὸ Ἑλληνικὸν Θαῦμα ἀπέθανεν. Οἱ ῥήτορες δὲν εἶναι πλέον οἱ ἐρμηνεῖς τῆς σοφίας, ἦν ἀπεταμίευσαν οἱ ἀθάνατοι. Ἀ! τοὺς ὠραίους καιροὺς, καθ' οὓς τὸ Κάλλος καὶ ἡ Γνώσις εἶχον τὰ αὐτὰ δικαιώματα, ἅτινα ἐπεφύλαττον τόσον ζηλοτύπως εἰς ἑαυτοὺς οἱ Ὀλύμπιοι! Πόσον θὰ ἐπόθουν νὰ ἐξῶμεν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ νὰ ἡρχώμην πρὸς ἡμᾶς ἐστεμμένος μὲ ἀνθή, ὡς ὁ Ἑμπεδοκλῆς, ῥήτωρ καὶ φιλόσοφος, ἱατρὸς καὶ προφήτης, θαυματοποιὸς καὶ ὀλίγον βασιλεύς, οὕτινος ὁ λόγος ἐνῶ ἦτο μουσικὴ ἦτο ταῦτοχρόνως καὶ ἱασις! Ἀλλ' οἱμοι, ὁ μέγας Πᾶν ἀπέθανε καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε κοινὸν μὲ τὸν μέγαν υἱὸν τοῦ Ἀκράγαντος. Οἱ καιροὶ παρήλθον ἀνοικτίμονες. Τὸ βῆμα καὶ ὁ βωμὸς τοῦ ξενίου Διὸς δὲν κυριαρχοῦν πλέον τοῦ νεωτέρου Ἀστεως. Τῆς πολυθορύβου ζωῆς του ἀνάσσει ἡ ὑπερύψηλος καπνοδόχος τοῦ ἐργοστασίου, εἰς τὴν σκιὰν τῆς ὁποίας κινοῦνται μυρμηκιοὶ ἀνθρώπινοι, σκοτεῖναι στρατιαὶ πάλης καὶ συμφορᾶς. Νέοι πολιτισμοί, ξένοι πρὸς τὰ ὑπέρολαμπρα ὀράματα τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ Λατινικοῦ ἀτομισμού, ἀνεπτύχθησαν ὑπὸ τὴν ἀένναον ἐλεγείαν τοῦ αἵματος, πολιτισμοί, ὧν ἡ ψυχὴ περιλαμβάνεται εἰς τὴν ἐφθδὸν: Ἔργασία! καὶ τοὺς ὁποίους ἀντιπροσωπεύουσιν οἱ μοχλοῦντες μὲ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἐγκαρτέρησιν. Τῶν πολιτισμῶν τούτων μία τῶν τυπικωτέρων

ἐξωτερικεύσεων εἶναι ὁ υπάλληλος. Θέλετε νὰ ἐρευνήσωμεν μαζὴ ποῖον ὑπῆρξε τὸ παρελθόν του, ποῖον εἶναι τὸ παρόν του, ποῖον δύναται νὰ εἶναι τὸ μέλλον του;

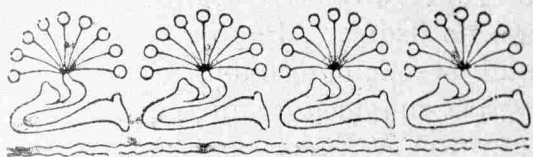
Κατὰ τὴν πλυντολογίαν, υπάλληλος καλεῖται ὁ χορηγὼν τὴν ἐργασίαν του ἀπέναντι ὀρισμένου μισθώματος. Ποῖος ὑπῆρξεν ἱστορικῶς ὁ μᾶλλον μεμαρτυρημένος του πρόγονος; Τὸν εὐρίσκομεν μακρὰν, πολὺ μακρὰν. Ὁ πρῶτος ἐργοδότης ὑπῆρξε τὸ Κράτος καὶ ὁ πρῶτος υπάλληλος ὁ πολίτης, ὁ δοῦλος, ἢ ὁ ἀπελεύθερος, τὸν ὁποῖον μετεχειρίσθη πρὸς εἰσπραξίν των φόρων, ἀντιγραφῆν των νόμων, κοινοποίησιν των δικαστικῶν ἀποφάσεων. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἀπὸ τὰς προϊστορικὰς κοινότητος διεπλάσθησαν τὰ πρῶτα ἔμβρυα τῶν ἀρχηγόνων πολιτειῶν, ἐδημιουργήθη καὶ ἡ ἀνάγκη τῶν ὀργάνων, ἄνευ τῶν ὁποίων ἡ λειτουργία των — ὅσον καὶ ἂν ἦτο ἀρχέγονος — θὰ ἦτο ἀδύνατος. Ὅπισθεν τῶν συγκεντρωτικῶν, τῶν χαλυβδίνων θεοκρατειῶν τῆς Αἰγύπτου, τῆς Φοινίκης, τῆς Βαβυλώνης, ἔξω πολυπληθεῖς φάλαγγες ἀφανῶν λειτουργῶν, οἵτινες ἐκίνουν τὴν πολὺπλοκὸν των μηχανήν. Βραδύτερον, οἱ λογογράφοι εἰς τὴν Ἑλλάδα, οἱ σκρίβοι εἰς τὴν Ρώμην, ἐπετέλεσαν τὸ αὐτὸ μετριόφρον ἐργον χωρὶς νὰ τὸ ἀνυψώσωσιν. Εἰς τὰς ἀρχαίας πολιτείας, τῶν ὁποίων τὸ κοινὸν καὶ οἰκονομικὸν καθεστὼς ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς δουλείας καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἡ μίσθωσις τῆς ἐργασίας ἐθεωρεῖτο ὡς ταπεινώσις, ἡ περιφρόνησις πρὸς τὸν δημόσιον υπάλληλον, ὅστις ἐπετέλει ἐργασίαν καθαρῶς μηχανικὴν, ἦτο φυσικὴ. Ὡς ὁ Ροῦί Βλάς, «σκώληξ τῆς γῆς ἀπέναντι ἀστέρος», ἐθεώρει ἔγκλημα νὰ ὑψώσῃ τὸ βλέμμα του πρὸς τὴν Βασίλισσαν, ἦν ἡγάπα, οἱ Ρωμαῖοι υπάλληλοι οὐδ' ἐτόλμων ν' ἀπενίσωσι πρὸς τὴν ὑπερφίαλον οἴησιν τοῦ Ὑπάτου, τοῦ Πραίτορος, τοῦ Ποντίφηκος. Τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα ἐξηγέρθη ἐνίοτε κατὰ τῆς προλήψεως. Ὁ Ἐπαμεινώνδας, ὑπηρετῶν ὡς ὑποδεέστερος δημοτικὸς υπάλληλος, ἀφοῦ ἔσωσε καὶ ἐκλείσε τὴν σκυθρωπὴν πατρίδα του, ὑπῆρξεν ἡ εὐγενεστέρα κατ' αὐτῆς ἀντίδρασις· ἀλλ' οἱ ἀτυχεῖς, οἵτινες ὑπηρετοῦν τὸ κράτος, ἐξήσκουν λειτουργήματα τοσοῦτον ὀχληρὸν διὰ τοὺς ἄλλους πολίτας, ὥστε ἡ ἐπανόρθωσις ἦτο δυσχερὴς. Τὸ ἀδιάλλακτον ὄστρακον, διὰ τοῦ ὁποίου τοὺς ἐπληξεν ὁ ἀρχαῖος κόσμος, τοὺς παρηκολούθησε καὶ κατὰ τὸν φεουδαρχικὸν μεσαίωνα. Ἀναγνώσατε τὸν Δὸν Κιχώτην τοῦ Θεοβαντῆς; Ἐνθυμεῖσθε τὸ ἀπαράμιλλον ἐκεῖνο ἀριστούργημα, ὅπερ συμβολίζει μίαν ἀνθρωπότητα ἀνίσχυρον, ἀλλ' ὠραίαν, πτερυγίζουσαν βραδέως, ἐπωδύνως, δυσχερῶς πρὸς τὸ Εὐαγγελικὸν ὄνειρον, τὸ ὁποῖον ἀδυνατεῖ νὰ φθάσῃ, παλαίουσαν, ἐλπίζουσαν, ὑψουμένην, πίπτουσαν; Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἀπεκρυστάλλωσε τὴν ἀφθαστον αὐτὴν φιλολογικὴν δημιουργίαν καὶ ὅστις πρὶν καταστή μέγας συγγραφεὺς ὑπῆρξεν ὑπέροχος ἥρως, ἠναγκάσθη μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὴν πείναν νὰ καταστή φορολογικὸς υπάλληλος. Ἀλλ' ἦτο τόσον τὸ μῖσος, ὅπερ ὁ λαὸς ἔτρεφε κατὰ τοῦ δημοσίου εἰσπράκτορος, ὥστε ὁ πτωχός, ὁ μαρτυρικὸς Θεοβαντῆς συνελήφθη ὑπὸ τῶν φορολογουμένων κατὰ τὴν πρώτην δημοσίαν ἐμφάνισίν του καὶ ἀφοῦ ὑπέστη ἀνηλεὲς ξυλοκόπημα, ἐρρίφη εἰς τὴν εἰρκτὴν. Πλὴν ἡ ἡμέρα τῆς Δικαιοσύνης προσήγγιζεν. Ἡ Βασιλεία, κηδομένη τοῦ ἰδίου κύρους, τῆς ἰδίας ἐξουσίας, ἐκ

τῶν ὁποίων ἀπέρρεεν ὁ υπάλληλος, ἐβελτίωσε καὶ ἐνίσχυσε τὴν ἠθικὴν θέσιν του. Ἀργότερον, εἰς τὴν Μοναρχικὴν Εὐρώπην συνετελέσθησαν νέαι ζυμώσεις, αἵτινες ἀνύψωσαν τὴν θέσιν τοῦ υπαλλήλου πλεότερον. Τὸ κράτος μετεβάλλετο ἀπὸ καθαρῶς πολιτικῆς μονάδος, εἰς μονάδα οἰκονομικὴν. Ἀπέναντι τοῦ κόσμου, τοῦ προνομίου καὶ τῆς γεννήσεως, προέβαλλε νέα θρησκεία, πρὸ τῆς ὁποίας ἠναγκάσθη νὰ υποκλιθῇ: Ἡ θρησκεία τοῦ ἀριθμοῦ.

Ὅπισθεν τοῦ φερέτρου τοῦ Μαζαρίνου, ἀνέτελλεν ἡ μεγάλη μορφή τοῦ Κολβέρ. Ὁ μεγαλοφυὴς οὗτος υἱὸς τοῦ ἀσήμου ὑφασματοπώλου τῆς Καμπανίας, σύρει μετ' ἑαυτοῦ εἰς τὴν κατάκτησιν τῆς ἐξουσίας ὀλόκληρον τὴν τάξιν των οἰκονομικῶν υπαλλήλων, ἐξ ἧς προέκυψεν. Ἡ τάξις αὕτη, ἥτις ἔζη μέχρι τοῦδε ἐν τῇ ἀοριστία τοῦ ἡμίφωτος, φέρει τώρα τὸ ξίφος τοῦ προνομίου, ἀνυψοῦται, ἐξελίσσεται εἰς ἀκμὴν καὶ εἰς ἐπιβολήν. Ἡ ἐξέλιξις τῆς ἐξακολουθεῖ ἀδιάσπαστος διὰ μέσου των τελευταίων Μοναρχικῶν περιόδων τῆς Γαλλίας, διὰ μέσου τῆς ἐποποιίας τοῦ Ναπολέοντος, μεγάλου ἐκτιμητοῦ των ἱκανοτήτων καὶ ὑπερόχου αὐτῶν βραβευτοῦ, μέχρις οὗ ἀποκρυσταλλωθῇ εἰς τὴν ἐνεστῶσαν παντοδυναμίαν τῆς.

Ἀλλὰ παραλλήλως πρὸς τὸν δημόσιον συνάδελφόν του ἐξελίσσετο καὶ ὁ ἰδιωτικὸς υπάλληλος. Ἡ κατάρρευσις τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας ἀνέτρεψε τὸ ἀρχαῖον οἰκονομικὸν καθεστὼς. Ἡ δουλεία, ὑπὸ τὸν φρικτὸν ἐναγκαλισμὸν τῆς ὁποίας ὑπέκυψεν ἡ Αἴγυπτος, ἡ Κασχιδὼν, ἡ Ἑλλάς, ἡ Ρώμη, ἐξέλιπεν. Ἡ οἰκιακὴ βιομηχανία, ἥτις παρεσκεύαζε πρὶν ἐν τῷ οἴκῳ τὴν τροφήν, τὴν ἔνδυσιν, τὴν ὑπόδυσιν διὰ τῆς ἐργασίας τοῦ δούλου, μετηνάστευσεν ἐκ τοῦ οἰκογενειακοῦ περιβάλλου, ἐγκατέστη εἰς τὴν ἀγοράν. Ἐκ των νέων τούτων οἰκονομικῶν τροπῶν ἐξῆλθον αἱ πανίσχυροι μεσαιωνικαὶ συντεχνίαι μετὰ τὴν αὐστηρὰν ἱεραρχίαν, τὴν σιδηρὰν πειθαρχίαν, τὴν γραφικὴν ὀργάνωσιν, τοὺς «πάτρωνας», τοὺς «συντρόφους», τοὺς μαθητευομένους των. Ἡ ζωὴ των τελευταίων τούτων εἶχε πολλὴν ὁμοιότητα πρὸς ἐκείνην, ἦν διήρχετο ὁ υπάλληλος. Ὡς ὁ μαθητευόμενος ἐν τῇ συντεχνίᾳ, οὕτως ὁ ἀρχάριος υπάλληλος ἔζη κατὰ τὸ πλεῖστον παρὰ τῷ προϊσταμένῳ του, τρεφόμενος καὶ ἐνδύόμενος ὑπ' αὐτοῦ καὶ διδασκόμενος τὰ μυστήρια τοῦ ἐριούχου ἢ τὰ ἀπόρρητα τῆς συναμικῆς. Ἡ πειθαρχία ἦτο πατριαρχική, ἡ προαγωγή βραδεῖα, ὁ μισθὸς ἐλάχιστος. Ἀλλ' ὑπῆρχον τόσα ἄλλα ἀνταλλάγματα! Ἦτο τότε ἡ ἐποχὴ τῆς ἀφελούς καὶ γελώσης ζωῆς, ἥτις παρελάνει τρελλὴ καὶ ἀφροντισ εἰς τὰ βιβλία τοῦ Πῶλ δὲ Κόκ. Αἱ δαπάναι ἦσαν μικραὶ, αἱ ἀνάγκαι μικρότεραι. Αἱ γοιζέτται ἡγάπων ἐξίσου τὰς τιμίας τοῦ Λυῶν, τὰ βελούδα τῆς Ὀλλανδίας, τὰ τριχαπτα τοῦ Πουῆ καὶ τοὺς νεαροὺς υπαλλήλους, οἵτινες τὰ ἐπώλουν ὑπὸ τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐπιτήρησιν ἀπεκοιμισμένου πάτρωνος. Καὶ ἦτο ἀκόμη ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ἡ μακαρία ἐποχὴ διὰ τὸν υπάλληλον, διότι ἦτο ἡ οἰκονομικὴ περίοδος τοῦ μικροῦ κεφαλαίου, τῆς μικρᾶς ἐργασίας, τοῦ μικροῦ καταστήματος, ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν αἱ φιλοδοξίαι, αἱ ὁποῖαι ἔτεινον πρὸς ἀδυσωπήτους νόμους, εἰς οὓς προσκρούουσι σήμερον.

(ἀκολουθεῖ)

ΟΜΙΛΙΑΙ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΝ ■

ΠΡΟ ΕΝΟΣ ΑΙΩΝΟΣ

Πάντοτε ἐν βιβλίον, ὅσον μικρὰς ἀξίας καὶ ἂν εἶνε, ἔχει ἀρκετὴν σημασίαν ὅταν εἰς αἰὼν κιτρινίσῃ καὶ τρυπήσῃ τὰς σελίδας του. Ἐποχὴν, ἣν χωρίζει ἀπὸ ἡμᾶς εἰς αἰὼν, μᾶς κινεῖ τὴν περιέργειαν καὶ μάλιστα ὅταν αὐτὴ ἡ ἐποχὴ εἶνε ἐκείνη, καθ' ἣν τόσα γεγονότα συνέβησαν, τὰ ὁποῖα παντοῦ εἶχον ἐπιρροὴν καὶ τὰ ὁποῖα ἐπρόκειτο νὰ δώσουν εἰς τοὺς λαοὺς τῆς ἐλευθερίας τὴν ἰδέαν καὶ τὸ φῶς εἰς τὰ πνεύματα. Ἐνεκα τούτου λοιπὸν ἀντιπροσώπους τοιαύτης ἐποχῆς, βιβλία, δεχόμεθα μετ' ἐνδιαφέροντος, ὅσον ταπεινὰ καὶ ἂν εἶνε ταῦτα, καὶ ζητοῦμεν εἰς τὰς σκοληκοδρότους καὶ κιτρινωπὰς σελίδας των νὰ μάθωμεν τὰς σκέψεις, ἣθι καὶ ἔθιμα τῆς μακρυνῆς ἐκείνης ἐποχῆς.

Τὸ βιβλίον, περὶ οὗ ὁ λόγος πρόκειται, ἔχει ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου του εἰσέτι γράμματά τινα, ἅτινα ἐφείσθη ὁ χρόνος καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἐννοεῖ τις ὅτι εἶνε «Ἡμερολόγιον τοῦ τρέχοντος χρόνου 1810». Δυστυχῶς δὲν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν ἐὰν τὸ βιβλιάριον εἶνε τυπωμένον εἰς Ἑνετίαν Con Licenza de' Superiori e Privilegio ἢ εἰς Βιέννην τῆς «Αὐστρίας», ὅπως τόσα ἄλλα σύγχρονά του. Ἐπίσης οὔτε τοῦ συγγραφέως, ὅστις φαίνεται, εἶνε καὶ ἐκδότης του, τὸ ὄνομα γνωρίζομεν καὶ μόνον εἰς τὸ τέλος τοῦ ἡμίσεως ἐναπομείναντος προλόγου βλέπομεν ὑποσημειούμενον τὸν «ταπεινὸν ἐκδότην», ὅπως γράφει μετριοφρόνως ὁ ἐκδότης, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐπιθυμία νὰ ὀφελῇ τοὺς πλησίον του φαίνεται ἐκ τῆς φράσεως: «Κάθε κίνησις τῆς γραφίδος πρέπει νὰ ἀποδλέπη εἰς ὄφελος».

Ἡ περιέργεια μᾶς κεντᾷ καὶ στρέφομεν τὰς σελίδας. Ὁ καλὸς καὶ σοφὸς συγγραφεύς, ἀφ' οὗ εἶδει κατ' ἀρχὰς ἀρκούντως μακρὰς «προεισωδιώδεις σκέψεις εἰς χρῆσιν τοῦ τοιούτου τρόπου τοῦ Καλενδαρίου¹», εἰσέρχεται εἰς παρατηρήσεις μετεωρολογικὰς καὶ κλιματολογικὰς, δι' ὧν προσπαθεῖ νὰ ἀποδείξῃ καὶ νὰ πείσῃ τοὺς ἀναγνώστας του, ὅτι εἶνε ἀδύνατόν τις νὰ μαντεύσῃ ἀκριβῶς τὰς μεταβολὰς τοῦ καιροῦ καὶ ὁμιλεῖ μετὰ πολλῆς εἰρωνείας περὶ τῶν προρρήσεων τούτων, λέγων: «Αἱ περὶ τῶν μεταβολῶν τῶν καιρῶν προρρήσεις εἰς τὰ Καλενδάρια εἶνε ἐφευρέσεις ἰδιογνώμονες καὶ κατὰ τοῦτο μόνον ἀληθεύουσιν, καθ' ὅσον εἰς τὰ κυνικὰ καύματα δὲν προλέγουσιν ὅτι θὰ πέσῃ χιών». Οὔτε τὸ βαρόμετρον εἶνε ἱκανὸν πρὸς τοῦτο, διότι μόνον τὴν συμβᾶσαν μεταβολὴν δεικνύει καὶ ὄχι τὴν μέλλουσαν. Ἀλλὰ ὁ συγγραφεὺς φέρει ἄλλα μέσα, δι' ὧν προγνωρίζομεν τὴν μεταβολὴν τοῦ καιροῦ καὶ τὰ ὁποῖα μέσα λέγονται Γεωργικοὶ κανόνες. Ἀλλὰ δὲν τοὺς θεωρεῖ ὡς μοναδικούς καὶ τε-

λείους καὶ πρὸς ἄρσιν τυχὸν παρεξηγήσεων, αἵτινες ἤθελον συμβῇ ἐὰν δὲν ἐπαλήθευον οἱ κανόνες οὗτοι, λέγει, προλαμβάνων: «Ἄς μὴ στοχασθῇ ὅμως τινὰς ὅτι καὶ αὐτὰ δὲν ἀπατῶσιν· ἐπειδὴ ποῖός ἡξεύρει τὴν δύναμιν καὶ εὐδοκίαν τοῦ Θεοῦ;»

Στρέφομεν τὰς πολλὰς σελίδας, ὅπου εὐρίσκονται ἐκ παραλλήλου οἱ ἄγιοι καὶ αἱ ἐορταὶ τῶν σωτηρίων ἐτῶν 1809 καὶ 1810 καὶ φθάνομεν εἰς τοὺς Γεωργικοὺς κανόνας, οἵτινες εἶνε συμπεράσματα πολυχρονίου πείρας. Καὶ κατὰ πρῶτον οἱ κανόνες οὗτοι εὐρίσκονται εἰς τὸν οὐρανὸν μεταξὺ τῶν συννέφων. Μεταξὺ τῶν πολλῶν κανόνων διὰ τὸν καλὸν καιρὸν εἶνε ὁ ἐξῆς: «Ἀνίσως τὰ σύννεφα εἶναι ἐλαφρὰ καὶ σκορπιστὰ καὶ τὸν οὐρανὸν στολίζουσιν ὡς λουλούδια». Ἀλλὰ «κατιχνίαι πολλὰ βρομερὰ καὶ εἰς τὸν αἰθέρα βροντηστικά, βρονταὶ εἰς τὸν ἀέρα, ἕνας ψυχρὸς ἄνεμος μετὰ ὀλίγην βροχὴν προμηνύουσι κακοκαιρίαν». Ἡλιος, σελήνη, ἄστρα, πάντα μᾶς εἰδούν μέσα πολυπληθῆ ὅπως προγνωρίζωμεν τὰς διαφορὰς τοῦ καιροῦ μεταβολάς. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἄηρ ἔχει ὄχι ὀλιγώτερα. Ἰδοὺ ἐν: «Ὁ βορειοανατολικὸς ἄηρ προάγει σύννεφα βροχῆς καὶ ἀναγκάζει νὰ χύσῃσι τὸ νερό τους». Ἀφ' οὗ δὲ ἐξαντλήσωμεν τὰ μέσα τοῦ οὐρανοῦ, κατερχόμεθα εἰς τὴν γῆν καὶ προσεκτικῶς παρατηροῦμεν τὰ ζῷα. Τὰ προγνωστικὰ μεταξὺ αὐτῶν εἶνε ἀνεξάντλητα. Ἰδοὺ μικρὰ συλλογὴ αὐτῶν: Διὰ νὰ γνωρίζωμεν ἐὰν θὰ ἔχωμεν καλὸν καιρὸν, πρέπει νὰ ἴδωμεν τοὺς βατράχους ἐὰν κáθηται εἰς ὑψηλὸν μέρος καὶ φωνάζουν. Ἐὰν κατέρχονται εἰς μ.ρος χαμηλόν, τότε ὁ καιρὸς χαλᾷ. Ὁ καιρὸς γίνεται κακός, ἐὰν οἱ σκύλοι τρώγῃσι χόρτα, ἐὰν αἱ γάται συνεχῶς γλύφονται καὶ παστρεύονται, οἱ τυφλοποντικοὶ ἀσυνήθως πολλὰ ὑψώνωσι τὸ χῶμα, οἱ χοῖροι παίζωσι, τὰ βόδια μυρίζωσι τὸν ἀέρα καὶ γλύφωσι τοὺς ρώθωνάς των, οἱ ποντικοὶ συρίζωσι — βεβαίως οἱ τελευταῖοι συρίζουν ἀπὸ τὴν χαράν των, διότι αἱ γάται συνεχῶς γλύφονται καὶ παστρεύονται καὶ δὲν τοὺς συλλαμβάνουν. Καὶ παρατάσσει ἀρκετὰ ἀκόμη, π. χ.: «Ὅταν πρόκηται νὰ γείνη κακὸς καιρὸς, οἱ σκώληκες ἐπὶ τῆς γῆς σύρωνται! Φαίνεται ὅτι οἱ σκώληκες κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐνίοτε ἐπέτων. Τὰ κουνούπια κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου παίζουσιν εἰς τὴν σκιάν. Ὡστε συγχρόνως δύνανται τις χάριν προφυλάξεως νὰ μὴ εἰσέρχεται εἰς σκιερὰ μέρη, ὅπου τὰ κουνούπια παίζουν... σὰν παιδάκια.

Ἀλλὰ, κατὰ τὸν συγγραφέα, αἱ ἀράχλαι εἶνε αἱ ἀσφαλέστεραι προμηνύτριαι τῶν καιρῶν καὶ διὰ τὰς ὁποίας ἀφιεροῖ ὁ ὑπομονητικὸς ἄνθρωπος πέντε ὅλας σελίδας, καταστήσας αὐτὰς σωστὴν ἀραχνολογίαν, ἥτις ἴσως μετὰ προσοχῆς ἀνεγινώσκετο. Ἀφ' οὗ ἀναφέρει ἀκόμη εὐάριθμα μέσα διὰ νὰ προμαντεύωμεν καλὸν ἢ κακὸν χειμῶνα, ἀνοιξιν, θέρος κλπ., κλείει τὸ κεφάλαιον τοῦτο καὶ μᾶς εἰδοποιεῖ πόσας «πόστας» ἀπέχουσι διάφοροι πόλεις ἀπὸ Βιέννης καὶ πότε, ἀπὸ ποῦ φθάνουσιν ἐκεῖ καὶ πότε καὶ διὰ ποῦ ἀναχωροῦν ἐκεῖθεν. Μετὰ τὰς πόστας ἤρχετο τὸ «Δεληζιάνι», τὸ ὁποῖον, φαίνεται, ἦτο ταχυδρομεῖον φορτηγόν, διότι εἰς τὸ τέλος τοῦ δρομολογίου του τούτου σημειοῖ ὁ ἐκδότης: «Ὅσοι

λοιπὸν θέλουσι νὰ στείλῃσι πρᾶγμα τι διὰ τοῦ Δεληζιάνι, πρέπει νὰ παραδώσωσιν ἐκεῖνο μὲ τὰ ἀπαιτούμενα μαρτυρικὰ πρὸ μιᾶς ἡμέρας πρὶν τῆς διωρισμένης πανταχοῦ, καὶ νὰ μὴν προσμένωσι τὴν διωρισμένην ἡμέραν ἐπειδὴ ἀποτυχάνουσιν». Πάντα ταῦτα εἰς ἀρκετὰς σκέψεις μᾶς θέτουν περὶ τοῦ ταξειδίου κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους καὶ συγχρόνως μᾶς κάμνουν νὰ σκεφθῶμεν καὶ νὰ θαυμάσωμεν τὰς καταπληκτικὰς προόδους καὶ θαύματα τῆς μηχανικῆς. Πόσον παράξεναι καὶ ἀστείαι φαίνονται αἱ λέξεις «πόστα» καὶ «Δεληζιάνι» εἰς ἡμᾶς, τῶν ὁποίων τὰ ὅσα πλέον ἐσυνείθισαν εἰς τὰς λέξεις σιδηρόδρομοι, αὐτοκίνητον, ὑπερωκεάνεια, ἀερόπλانا καὶ ὅμως πόσον αἱ λέξεις ἐκεῖναι ἦσαν πρὸ αἰῶνος συνήθεις!

Ὁ συγγραφεὺς, φρόνιμος ἄνθρωπος, σκέπτεται ὅτι ἐν ἡμερολόγιον ἔχει καὶ κυρίας, αἵτινες τὸ ἀναγινώσκουν, εἰς τὰς ὁποίας ἴσως θὰ φανῇ ἀνιάρων, ἐὰν ἀναγινώσκωσι μόνον διὰ δρομολόγια καὶ προγνωστικὰ καιρῶν. Ἐνεκα τούτου διὰ τὰς ἀναγνωστρίας παραθέτει τὸ «Τραπεζίδιον τῶν φιλοκόσμων περὶ τοῦ πῶς νὰ κατασκευάσῃ τινὰς τὸ γάλα τῆς ὠραιότητος, διὰ τοῦ ὁποῖου ἡ ὠραιότης τῶν νέων ἐπαυξάνει, πολυχρονίζει καὶ λαμπρὰ πάντοτε φαίνεται». Αἱ κομφαὶ κυρίαι τῆς σήμερον βεβαίως μετ' ἐνδιαφέροντος θὰ ἤθελον νὰ μάθωσι πῶς ἐκαλλωπίζοντο αἱ ὁμοίαι των κατὰ τὸ 1810. Παραθέτομεν πρὸς τοῦτο μίαν συνταγὴν, μετὰ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν συγκρίνουν μετὰ τὰς τωρινὰς τοιαύτας. Ἰδοὺ: «Λάβε δράμ. 16 στύρακα εἰς κόκκους, δράμ. 32 καθαροῦ Μεντζιουβί, δηλ. Σμύρναν ἢ μοσχοθυμίαμα, 4 δρ. κανέλαν λεπτὴν, 16 δρ. γαρύφαλα, δηλ. μοσχοκάρφια, 2 δρ. μοσχοκάρυον. Αὐτὰ τὰ εἶδη κοπάνισον εἰς σκόνην λεπτὴν καὶ βάλε εἰς γιανί, εἰτα ἐγχυσον μέσα 2 ὀκ. σπύριτον ρακίου. Ρίψας καὶ 4 δρ. ἄλκανα, στούπωσας τὸ γιανί καὶ βάλε εἰς ζεστὸν μέρος, καθ' ἡμέραν ἀνακάτωνε πολλάκις καὶ ἀφ' οὗ σταθῇ ἡμέρας 4, στράγγισον καλῶς μετὰ πανί, ὁμοίως καὶ τὴν ὕλην, ἔπειτα πέρασον τὸ ὑγρὸν ἀπὸ χαρτί καὶ εἶναι ἔτοιμον. Ὅταν νύπτεσαι, βάλε ὀλίγον ἀπὸ αὐτὸ μέσα εἰς τὸ νερὸν τοῦ νυψήματος καὶ γίνεται ἕνα νερὸν εὐώδες καὶ κόκκινον· ἔχει δὲ αὐτὴν τὴν ἐνέργειαν: κάμνει τὸ πρόσωπον ἀπαλὸν καὶ κόκκινον καὶ διαφεντεύει ἀπὸ ἀέρα ψυχρόν, ἀπὸ πανάδες τοῦ προσώπου καὶ ἀπὸ ἄλλα». Βεβαίως ἀρκοῦσα ὑπομονὴ ἀπαιτεῖται διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς ἀνωτέρω συνταγῆς καὶ τίς οἶδεν ἂν εἶχον τοιαύτην αἱ τότε κυρίαι. Μεταξὺ διαφορῶν μέσων διὰ νὰ μὴ σκάζωσιν τὰ χέρια μας ἀπὸ τὴν ψύχραν, νὰ φυλάττῃ τὸ πρόσωπόν τινος ἀπὸ ζαρωματίας, νὰ μακρύνωσι τὰ μαλλιά, νὰ κάμῃ τινὰς τὰ μαλλιά σγουρὰ χωρὶς φωτιάν, διὰ νὰ κοκκινίσῃ τὸ πρόσωπον φυσικῶς καὶ μέσον κατὰ τῆς χλωμότητος καὶ κιτρινάδας». Ἐκ τῶν τελευταίων δύο φαίνεται ὅτι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν σήμερον, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦσαν κατὰ τοῦ χλωμοῦ προσώπου, ὅπερ σήμερον προτιμᾶται.

Μεταξὺ διαφορῶν ἄλλων πολυαρίθμων συνταγῶν περιεργωτάτων περὶ καθαρισμοῦ ὁδόντων καὶ στόματος, περὶ νωθεύσεως τοῦ καφέ, περὶ κατασκευῆς τσοκολάτας καὶ ἐν γένει περὶ οἰκιακῶν, καταλήγει εἰς τὰς συνταγὰς τῶν φαγητῶν καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ θέμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἀπασχολεῖ τόσον τὰς καλὰς οἰκοκυράς, ὅσον καὶ τοὺς καλοὺς φαγάδες διὰ τῆς ἐξῆς μοναδικῆς εἰς τὸ εἶδος τῆς ἀποστρο-

1. Ὁ προσεκτικὸς ἀναγνώστης ἂς συγχωρήσῃ λάθην τινὰ περὶ τὴν ὀρθογραφίαν ἢ σύνταξιν, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν ὅτι ταῦτά εἰσιν οὐχὶ ἄλλο ἢ πιστὴ ἀντιγραφή τῶν ἐν τῷ βιβλίῳ εὐρισκομένων.

1. Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους δὲν ὑπῆρχον σιδηρόδρομοι, οἵτινες, ἐφευρεθέντες ὑπὸ τοῦ Stephenson τὸ 1814 καὶ δοκιμασθέντες, εἰσῆχθησαν τὸ 1825 ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ πρῶτον.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΙΩΑΝΝΟΥ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΠΕΡΕΤΤΑΣ

ΕΠ' ευκαιρίᾳ τῆς πρωτοφανοῦς ἐπιτυχίας τῶν παραστάσεων τοῦ «Λεμπλεμπιτζή Χορχόρ 'Αγά», τὸ πρῶτον ἤδη παρασταθέντος ἐνταῦθα εἰς τὴν γλῶσσάν μας ἐν τῷ θεάτρῳ «Βαριeté», καὶ κατὰ τὰς ὁποίας δὲν ἔλειψαν καὶ αἱ κριτικαὶ ἐν τοῖς διαδρόμοις τοῦ θεάτρου, ὅτι δῆθεν τὸ κείμενον (libretto) διαφέρει τοῦ πρωτοτύπου, ἀνατρέχουμεν εἰς τὴν λαμπρὰν λογοτεχνικὴν κριτικὴν τοῦ ἐν Σμύρῃ συναδέλφου μας καὶ λογίου κ. Α. Ι. Βιτάλη, ὅστις, τυγχάνων βαθύς γνώστης καὶ ἀμερόληπτος κριτικὸς τῶν θεατρικῶν ἔργων καὶ τῆς ὑποκριτικῆς τέχνης, μᾶς διαβεβαίει διὰ λαμπρῶν ἐπιχειρημάτων βαθείας μελέτης, ὅτι δύναται εἰς ἠθοποιὸς πεποικισμένος μὲ καλλιτεχνικὸν αἶσθημα, νὰ διασκευάσῃ ἐν ἔργον, ὅταν ἐν τῇ παραλλαγῇ τὸ παρουσιάσῃ ὡς ἐν καλλιτέχνημα ἀνώτερον καὶ τοῦ πρωτοτύπου.

Καὶ τὸ αἶσθημα αὐτὸ κατέχει ὁ κ. Παπαϊωάννου εἰς μέγαν βαθμόν. Νεώτατος ἔτι εἰσῆλθεν εἰς τὸ στάδιον τοῦ ἠθοποιοῦ μὲ ἐφόδια τὴν ιδιοφυΐαν του, τὸ καλλιτεχνικὸν τάλαντον καὶ τὴν σιδηρὰν του θέλησιν νὰ προαχθῇ. Καὶ πράγματι, δὲν παρήλθε πολὺς χρόνος καὶ ὁ κ. Παπαϊωάννου συγκατεριθμεῖτο μεταξὺ τῶν διαπρεπεστέρων καλλιτεχνῶν τῆς ἡμετέρας σκηνῆς.

Δὲν ἠρκέσθη ὁμως εἰς τοῦτο, ἀλλ' ὠθοῦμενος πάντοτε ὑπὸ τοῦ εὐγενοῦς πόθου νὰ περιαγάγῃ τὴν Ἑλληνικὴν Σκηνὴν εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῇ θέσιν, κατήρτισε πρὸ διείας θιάσον μελοδραματίων (opérette), ὅνευ τινὸς κυβερνητικῆς ἢ ἰδιωτικῆς μερίμνης καὶ προστασίας, ἀλλὰ βασιζόμενος μόνον εἰς τὰς ἰδίας του δυνάμεις, καὶ κατάρθωσεν εἰς τὸ μικρὸν αὐτὸ χρονικὸν διάστημα, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν του τὰ πολλὰ παρυσιαζόμενα ἐκάστοτε ἐμπόδια, τὸ μέγα θαῦμα νὰ περιφέρῃ τὸν θιάσόν του παντοῦ, θαυμαζόμενον καὶ χειροκροτούμενον ὑπὸ τε τῶν ὁμογενῶν καὶ ξένων, καὶ νὰ παρουσιάσῃ αὐτὸν ἐφάμιλλον τῶν εὐρωπαϊκῶν θιάσων, τιμῶν οὕτω τὴν πατρίδα του καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Σκηνήν. Τοιοῦτος ἐν' σκιαγραφίᾳ ὁ κ. Παπαϊωάννου, οὗτινος τὴν εἰκόνα παραθέτομεν.

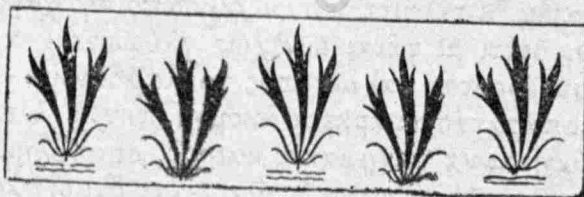
φῆς: «'Αφ' οὗ ἀποδόσης, ἀναγνώστα, τὴν πρὸ τοῦ γεύματος προσευχὴν εὐλαβῶς εἰς τὸν Θεὸν καὶ πίης ὅποιον ροσόλιον θέλῃς, κάθησον εἰς τὴν τράπεζαν καὶ θέλεις εὐχαριστηθῇ ἀπὸ τὰ ἐξῆς φαγητά». Δυστυχῶς ὁ χῶρος δὲν ἐπιτρέπει νὰ παραθέσωμεν συνταγὰς τινὰς διὰ νὰ ἴδωμεν πῶς ἡσθιον οἱ ἄνθρωποι τοῦ τότε καιροῦ, τὸ ὅποιον ἔχει ἀρκετὴν σημασίαν, ἀφ' οὗ, κατὰ τὴν γαλλικὴν παροιμίαν, ἐκ τῶν φαγητῶν φαίνεται ὁ ἄνθρωπος.

Τέλος ὁ ἐκδότης, ἀφ' οὗ παρατάσῃ παιγνιδία τινὰ τῶν συναναστροφῶν, καταλήγει εἰς τινὰ εἰσέτι πρακτικὰ μέσα καὶ μάλιστα περὶ ἐξολοθρεύσεως τῶν κορυζῶν, μυιγῶν καὶ ψύλλων, ἐκ τῶν ὁποίων καλὸν εἶνε νὰ παραθέσωμεν τινὰ, διότι ἴσως χρησιμεύουσι μετὰ ἑκατὸν ὅλα ἔτη, ἀφ' οὗ μάλιστα προσεχῶς θὰ μᾶς ἐπισκεφθοῦν ταῦτα. Ἴδού: «Βράσον πιπέρη κοπανισμένον εἰς γάλα, γλύκανον αὐτὸ μὲ ὀλίγον μέλι καὶ ἄφες νὰ τρώγῃσι καὶ ψοφοῦσιν». Διὰ τὰς μυίας τοῦτο. Ἴδού καὶ διὰ τὰς κόρυζας: «Εὐρὲ βδέλλας ὅχι ὅμως ἀπὸ τὰς μαύρας, ἀμὴ τοιαύτας, ὅσαι εἶνε πλατεῖαι, ἔχουσι καὶ γραμμὰς εἰς τὴν ράχιν κιτρίνας, βάλε ἐπάνω εἰς κάρβουνα, κάπνισον πολλάκις τὸν οὐδᾶν, φύλλαξον σφαλιστὸν καὶ φεύγουσιν» κτλ.

Καὶ οὕτω τελειώνει τὸ περίεργον τοῦτο βιβλίον, παύει νὰ μᾶς ὁμιλῇ μὲ τὴν γλῶσσαν ἐκείνην, ἣτις ἤχει βεβαίως τότε καλῶς, ἣτις μᾶς φαίνεται ὅμως τώρα τόσο ἀστεία. Κλείομεν τὰς σελίδας του καὶ πρὸς στιγμὴν σκεπτόμεθα καὶ ἀναπολοῦμεν ὅσα γνωρίζομεν διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καθ' ἣν τὸ πᾶν ἤρχιζε νὰ ἀναγεννᾶται, τὸ πᾶν ἀπέρριπτε τοὺς βαρεῖς κρίκους τῶν προλήψεων, τῶν παλαιῶν ἰδεῶν, τῆς ἀμαθείας καὶ ὥδευε πρὸς τὸ φῶς, πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, πρὸς τὴν γνῶσιν καὶ δρᾶσιν. Καὶ ἂν ἀκόμη κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰσέτι λαοὶ ἐστέναζον, ἐκ τῶν περὶ τὴν ἐποχὴν ταύτην γεγονότων παράδειγμα ἔλαβον καὶ ἐπαυσαν τοὺς στεναγμούς των,

χύνοντες τὸ αἷμα διὰ νὰ δωρῇσιν τὴν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς ἀπογόνους των. Ἐνεκα τούτου λοιπὸν τοιαῦτα βιβλία, ὅσον ταπεινὰ καὶ ἂν εἶνε, ἔχουσιν ἐνδιαφέρον, ἀρκεῖ μόνον νὰ σκεφθῶμεν ὅτι εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐγράφησαν καὶ ποῖοι μετὰ προσοχῆς τὰς σελίδας των ἔστρεφον.

ΑΡΧΗΙΟΦΙΛΟΣ

ΔΙΑ ΤΟΝ Κ. ΔΩΡΕΦ

Ἀληθῇ κατάπληξιν προῦκάλεσεν ἡ αἰφνιδίως ὑπὸ τοῦ ἀξιοτίμου κ. Δῶρεφ ἐκσφενδονισθεῖσα στατιστικὴ, κυρίως περὶ τῶν ἐν Θράκῃ καὶ Μακεδονίᾳ πληθυσμῶν τῶν Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων.

Ἐπὶ τῇ ἐποχῇ, κατὰ τὴν ὁποίαν, ὁ ἀδικαιολόγητος ἀγὼν τῆς ἐπικρατήσεως τῆς ἐτέρας τῶν ὡς ἄνω φυλῶν ἐφθάσε μέχρις ἀποτροπιασμοῦ, προκειμένου νὰ στραγγαλισθῶσι μερικαὶ ἀλήθειαι διὰ τὴν πάντοτε ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς ὑπερεροῦσαν τῶν Βουλγάρων ἑλληνικὴν φυλὴν.

Ἀλλὰ καὶ τότε ἀκόμη ὁ κόσμος, ὁ εἰδὼς καὶ ἐπιστάμενος τί ἐπακριβῶς συμβαίνει εἰς ἀμφοτέρας ταύτας τὰς ἐπαρχίας τῆς Ὀθωμανικῆς Πατρίδος, ἦτο εἰς θέσιν δεόντως νὰ ἐκτιμῇ τὰ τοιαῦτα, πᾶν ἄλλο ἢ ὑπόστασιν ἔχοντα διὰ κάθε ἑλληνικόν.

Ἀδικοὶ ὅμως ὑποτιμήσεις τῶν ἑλληνικῶν πληθυσμῶν ἔπρεπε νὰ ἀκούωνται καὶ ἐν μέσῳ Κοινοβουλίου καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος ἐνὸς τῶν διαπρεπῶν βουλευτῶν τῆς Ὀθωμ. Βουλῆς;

Ἐπιθυμοῦμεν πολὺ νὰ γνωρίζωμεν ἐπὶ ποίων βάσεων καὶ μελετῶν ἐμπνευσθεὶς ὁ κ. Δῶρεφ ἐστήριξε τὴν περίφημον στατιστικὴν του. Καὶ ποίαν τάχα ἀπόδειξιν ἔχει πρὸς τοῦτο νὰ παρουσιάσῃ;

Ἄλλ' εἶναι τόσο ἐύκολα τὰ μέσα, τόσο ἀκένωτος ἡ πηγὴ τῶν πληροφοριῶν περὶ τῶν ἐν Θράκῃ καὶ Μακεδονίᾳ Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων;

Ἡμεῖς τοῦλάχιστον, χωρὶς νὰ ἐννοῶμεν νὰ κουράσωμεν τὸν κ. Δῶρεφ καὶ τοὺς ἀναγνώστας μας μὲ παράταξιν λαβυρίνθου ἀριθμῶν, τὸν διαβεβαίωμεν, ὅτι ὁ ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Θράκῃ, εἰς ἀμφοτέροις τοὺς νομοὺς αὐτῆς, Ἑλληνισμός, κατὰ τοὺς μετριοτέρους καὶ αὐτῶν τῶν ξένων ὑπολογισμοὺς ὑπερβαίνει τὸ ἐν καὶ ἡμῖν ἑκατομμύριον.

Ὁ κ. Δῶρεφ, ἀναλυτικώτερον ὁμιλῶν περὶ τῶν στατιστικῶν πληροφοριῶν του, ἃς μᾶς βεβαιώσῃ διὰ τὸ ἐναντίον τῶν ὡς ἄνω ἀριθμῶν, διὰ τῶν ὁποίων ἔχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι εὐρισκόμεθα ἐγγὺς τῆς ἀληθείας.

Τὸ ἀπαιτεῖ, ἄλλως τε, ἡ ἀναγνώρισις ἐνὸς σοβαροῦ καὶ εἰς βάρος ὁλοκλήρου φυλῆς, ἀκουσίως ἴσως, διαπραχθέντος λάθους τοῦ ἐντίμου κ. Βουλγάρου βουλευτοῦ.

Α. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

ΣΤ'. Δύο Κύριοι, δύο Δούλοι.

‘Ο ‘Αλῆ Ρεμέχ εἶχε μείνει μόνος ἀπὸ τινων λεπτῶν· εἶχε ἀκουμπήσει ἐπὶ τοῦ ἀνοιχτοῦ παραθύρου, ἐνίοτε δ’ ἐστρεφε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν κλίμακα, διὰ τῆς ὁποίας ἀνέβησαν αἱ δύο νεάνιδες καὶ εἰς τὸ βλέμμα ἐκείνο ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τις ὅλην τὴν πατρικὴν τρυφερότητα, τὴν ὁποίαν ἀπεστέρει, χάριν τοῦ καθήκοντος, ἀπὸ ἐκείνας, τῶν ὁποίων ἦτο προστάτης.

‘Ανωθεν τῆς κεφαλῆς του ἤκούοντο οἱ ἐλαφροὶ βηματισμοὶ καὶ οἱ φαιδροὶ ψιθυρισμοὶ τῶν κορασίων.

— Τὰ καϊμένα τὰ κορίτσια, ἐσκέφθη μὲ ἐλαφρὰν τῶν χειλέων του διαστολήν· ἔπειτα ἔφερεν εἰς αὐτὰ τὰ δάκτυλά του καὶ ἀπέστειλε πρὸς τὸ μέρος τοῦ δωματίου τῶν ἑνα ἀσπασμόν :

— Εἶδε, μικρά μου, νὰ εὑρετε τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν σὰς ἐστέρησαν ἄθλιοι καὶ μοχθηροὶ . . . ‘Αλλ’ ἀπατῶμαι ;

‘Η φωνὴ του ἤρχισε νὰ τρέμῃ. ‘Επλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον, ἐκυψεν ἐξ αὐτοῦ καὶ εἶπεν τὸ οὖς. ‘Επειτα ἐστράφη ἀποτόμως πρὸς τὰ ὀπίσω ‘Υπερβολικὴ ὀχρότης εἶχε κυριεύσει τὸ μέτωπόν του.

— ‘Οχι, δὲν ἀπατῶμαι. ‘Αρκετοὶ φαίνεται ἀκολουθοῦν τὸν δρόμον τοῦ χειμάρρου· μήπως εἶναι ἡ δυστυχία, ἡ ὁποία ἔρχεται νὰ μᾶς φθάσῃ ;

‘Εκυψε καλλίτερον διὰ ν’ ἀκούσῃ.

— Ταραχὴ ὀπλων, ἐπανελάβε. Ποῖος λοιπὸν ἐπῆρε τὰ ὄπλα καὶ τὰ σπαθιά διὰ νὰ γυρίσῃ σ’ αὐτὸ τὸ ἔρημο μέρος ;

Καὶ μετὰ τινὰ σιωπὴν :

— ‘Η καρδιά μου εἶναι λυπημένη ὥσάν νὰ μοῦ προλέγει κάποιον φοβερόν κακόν . . . Θὰ φύγω μαζὺ τῶν . . . , ἀλλ’ ἐπλησίασαν πλέον οἱ ἐχθροὶ . . . ‘Αργὰ τοὺς ἐνόησα . . . , ἐξάπαντος κατὰ τῆς ἀπογόνου τοῦ Μουράτ βαδίζουν οἱ ἄνδρες αὐτοὶ . . . Εἶμαι βέβαιος.

Καὶ ἀμέσως ἔτρεξε πρὸς τὴν κλίμακα, τὴν ἀνέβη μὲ εὐκνησίαν ἀνέλπιστον διὰ τὴν ἡλικίαν του καὶ ἐκτύπησε δις τὴν θύραν τῶν κορασίων.

Δύο φωναὶ διαυγεῖς ἠρώτησαν :

— Σὺ εἶσαι, πατέρα ;

— Ναί, ἀνοίξατε, ἀνοίξατε ἀμέσως. Μήπως ἐκοιμήθητε ;

— ‘Οχι, πατέρα.

— Τότε . . . θὰ εἴμπορέσω νὰ τὰς ἀπομακρύνω, ἐσκέφθη . . .

‘Η θύρα ἤνοιξε καὶ αἱ δύο Γιαλμά εὐρέθησαν πρὸ τοῦ γέροντος, σχεδὸν καθ’ ὅλο ‘ληρίαν ἐνδεδυμένοι.

— Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ἀνειρώνησε.

Τὸν παρετήρησαν ἐκπληκτοὶ, θελκτικαὶ μὲ τὰ πλατέα σαλβάρια τῶν καὶ τὴν λοιπὴν γραφικὴν ἀνατολικὴν περιβολήν.

— Γρήγορα, ἐπανελάβεν ὁ ‘Αλῆς, κορίτσια, φερέσατε τὸν φερετζέ σας καὶ σκεπασίητε μὲ τὸ γιανμάκι σας.

— ‘Αλλὰ γιατί ; ἐπιθύρσαν. Μήπως θὰ ἐξέλθωμεν αὐτὴν τὴν ὥραν ;

— ‘Ο ἐχθρὸς ἔρχεται ἐναντίον μας. Σεῖς ἐξέλθετε, ὅπως σὰς εἶπα ἀπὸ πρὶν· κρυφθῆτε εἰς τὰ πέργι καὶ μέινετε ἐκεῖ ἕως ὅτου φύγουν οἱ μοχθηροί.

— Ποιοὶ μοχθηροί ;

‘Ὡς ἀπάντησις εἰς τὴν νέαν ταύτην τῶν κορασίων ἐρώτησιν ἡ θύρα ἐκρούσθη βιαίως καὶ μία ἀγρία φωνὴ ἀντήχησεν εἰς τὴν σιγὴν τῆς νυκτός :

— ‘Ανοίξε ! ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Σουλτάνου ‘Απτούλ Χαμήτ.

— ‘Απτούλ Χαμήτ ! ἐπανελάβεν ὁ γέρον, ἐκείνος

ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ μεγαλειότερος διώκτης τοῦ Μουράτ καὶ τοῦ γένους του . . .

— Σπεύσατε, κορίτσια μου, καὶ ἡ πειρὰ μικρὰ καθυστέρησις εἴμπορεῖ νὰ σὰς καταστρέψῃ. Σπεύσατε.

Καὶ κλείων τὴν θύραν κατέβη ἐλαφρῶς τὴν κλίμακα. Μόλις εἶχε φθάσει εἰς τὴν τελευταίαν βαθμίδα, ἐν ἰσχυρὸν κτύπημα ἔσεισεν ἐκ νέου τὴν θύραν, ἐνῶ ἡ αὐτὴ φωνὴ ἤκούσθη.

‘Ο γέρον ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Ποῖος κτυπᾷ τέτοιαν ὥραν τὸ σπῖτι ἐνὸς πτωχοῦ ;

— Οἱ δούλοι τοῦ Μεγαλειοτάτου.

— Τοῦ Μεγαλειοτάτου ! ἐκράυγασεν ὁ γέρον μὲ ἐκπληξιν . . . Κάμετε ὀλίγην ὑπομονήν . . . Οἱ

τος ἐφαιδρύνθη, ἐπιθύρσε μίαν προσευχήν, ἔπειτα ἔτρεξε πρὸς τὴν θύραν, φωνάζων :

— ‘Ιδοὺ με, κύριοι, ἰδοὺ με.

‘Αφήρσε τὴν ἀλυσὶν καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν. Πολὺ ἄνθρωποι ἀπετέλουν ἓνα ἄγριον ὄμιλον.

— ‘Ορίστε, ἐφέντηδες. Τὸ σπῖτι τοῦ πτωχοῦ ‘Αλῆ εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ὑπηρετῶν τοῦ κυρίου μου· ἡ παρουσία σας μὲ τιμᾷ.

Εἰς ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτας προὐχώρησε καὶ ἔθεσε τὴν χεῖρά του βαρέως ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ γέροντος.

— Παῦσε τοὺς ἀναφελεῖς λόγους, καὶ μ’ αὐτὰ δὲν θὰ ἴμπορέσης νὰ παραπλανήσης τὸ πνεῦμα τοῦ ἄρχοντος Γέρβα.

— ‘Ο ἄρχων Γέρβας ! ἐπρόφερεν ὁ ‘Αλῆς μὲ φωνὴν τρέμουσαν.

‘Ὡς ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἶχε ἀκούσει νὰ ἐκθειάζεται ἡ δύναμις τοῦ ἀνθρώπου τούτου καὶ νὰ κατηγορῆται, μυστικὰ πάντοτε, ἡ σκληρότης του καὶ δι’ αὐτό, ὅσονδήποτε μέγα καὶ ἂν ὑπῆρξε τὸ θάρρος του, τὸ σῶμά του ἤρχισε νὰ τρέμῃ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς χειρὸς ἐκείνης.

‘Ο Γέρβας ἐνόησε τοῦτο καὶ δι’ αὐτό προσέθεσε μὲ ψυχρὸν μειδίαμα :

— Μὲ ξεύρεις φαίνεται, γέρω μου.

— ‘Ηκουσα νὰ ἐκθειάζουν τὰ κατορθώματα τῆς ἐνδοξότητός σου.

— Τότε λοιπὸν ξεύρεις ὅτι μόνον ἡ εὐπειθεία εὐρίσκει χάριν εἰς ἐμέ.

— ‘Απὸ πολλοὺς τὸ ἤκουσα.

— Σοὺ εἶπαν τὴν ἀλήθειαν. Παραμέρησε λοιπὸν γὰ νὰ εἴμπορέσω νὰ ἐμβῶ εἰς τὸ σπῖτι σου.

‘Ο ‘Αλῆς ὑπεχώρησε δύο βήματα.

— ‘Ο γέρω-πανούργος, ἐσκέφθη ὁ Γέρβας, σκέπτεται νὰ μὲ δελεάσῃ μὲ τὰς κολακείας του. Γρήγορα θὰ ἀπογοητευθῇ, καὶ μετὰ τῆς χει-

Μήπως εἶναι ἡ δυστυχία, ἡ ὁποία ἔρχεται νὰ μᾶς φθάσῃ ;

γέροι κοιμοῦνται ἐνωρίς . . . , περιμένετε νὰ περάσω ἓνα ροῦχο ἐπάνω μου γὰ νὰ παρουσιασθῶ ἐμπρὸς σας ἀξιοπρεπῶς

Γέλωτες ἠκούσθησαν ἔξωθεν καὶ ἐν ταύτῳ μία σκληρὰ φωνή :

— Κουνήσου, γέρω κόρακα, διότι ἡ ὑπομονὴ ἔχει τὰ ὄριά της καὶ ἄφησε τοὺς καλλωπισμούς, ἀγριοκουνκουβάγια ! ‘Ο,τι καὶ ἂν κάμης, θὰ εἶσαι γὰ πάντα ἀκάθαρτος. ‘Αφες τα, ἐμεῖς θὰ σὲ στολίσωμε μὲ κάμπουσες κοντακές.

‘Ο ‘Αλῆς δὲν ἔλεγε πλέον τίποτε.

‘Ακίνητος εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα ἐφαίνετο ὅτι ἀνέμενεν.

‘Αμέσως εἰς ἀδιάκριτος σχεδὸν τριγμὸς ἠκούσθη εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα· τότε τὸ πρόσωπον τοῦ γέρον-

ρὸς ἐκάλισε τοὺς δύο Γάλλους.

— ‘Ελάτε ἐφέντηδες, σεῖς δὲ φύλακες κυττάξετε μὴ φύγῃ κανεὶς ἀπ’ ἐδῶ μέσα.

‘Ο ‘Αλῆς ἔμεινεν ἀπαθής.

‘Οπισθεν τοῦ Γέρβα καὶ τῶν δύο συνοδῶν του ἐκλείσε πάλιν τὴν θύραν καὶ ἡ ολούθησε τοὺς ξένους εἰς τὸ δωμάτιον.

‘Εκεῖ ὁ Γέρβας ἐκάθησεν. Οἱ δύο Γάλλοι τὸν ἐμιμήθησαν, μετὰ βίας διετηροῦντες τὴν ψυχραιμίαν των.

Ο ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

Ἡ ἐκκληξίς, τὴν ὁποίαν τῇ προὔξενησεν ἡ ἀνάγνωσις τοῦ τηλεγραφήματος, τὸ ὁποῖον ἐκράτει εἰς χεῖράς της, ῥίπτουσα ἐπ' αὐτοῦ τεθορυβημένα βλέμματα, ἔκαμε τὴν κυρίαν Μαρινὴ νὰ μὴ ἀκούσῃ οὔτε τὸν κώδωνα τῆς θύρας, οὔτε νὰ ἴδῃ τὸν προσκεκλημένον αὐτῆς ζωγράφον Μάξιμον, ὅστις εὐχαρὶς προσήρχετο. Οὕτως, πλησιάζας αὐτήν, τῇ λέγει ἐπιχαρίτως:

— Στοιχηματίζω, ὅτι εἰμαι ὁ πρῶτος! . . .

— Ἀ! ὑμεῖς! εἶπεν ἡ κυρία Μαρινὴ ἀνασκιρτήσασα. Χωρὶς δὲ ν' ἀλλάξῃ ὕψος, ἐξηκολούθησε: Μὲ βλέπετε δύσθυμον . . . τί λέγω! μᾶλλον λίαν στενοχωρημένην.

— Πῶς! ἀπήντησεν ἐκκληκτος ὁ Ριχάρδος. Λίαν στενοχωρημένην, λέγετε! Ἀλλὰ διατί; τί σὰς συμβαίνει;

— Τί μοι συμβαίνει! Ἐλαβεν μόλις πρὸ ὀλίγων στιγμῶν τὸ τηλεγράφημα τοῦτο παρὰ φιλικῆς οἰκογενείας.

Καὶ ἔτεινεν αὐτῷ τὸ τηλεγράφημα.

Ὁ Ριχάρδος ἀνέγνωσεν:

«*Αἰφνιδία κακοδιαθεσία Ἀδύνατον ἐλθεῖν σήμερον*».

— Βλέπετε λοιπόν, κύριε Ριχάρδε, ἐπανελάβεν ἡ κυρία Μαρινὴ. Τί δύναμαι νὰ κάμω; Ἡ ὥρα εἶναι ἑνδεκα καὶ ἡμίσεια καὶ οἱ λοιποὶ προσκεκλημένοι ἐντὸς ὀλίγου θὰ εἶναι ἐδῶ!

— Ἐ! λοιπόν;

— Λοιπόν! Ἐπειδὴ ἡ οἰκογένεια αὐτὴ δὲν ἐρχεται, θὰ εἴμεθα δέκα τρεῖς! . . . μάλιστα δέκα τρεῖς!!

Καὶ μετὰ μικρὰν σιγὴν ὑπέλαβεν:

— Ἐάν εἰς τὴν Βαλεντίνην Ἀρδουὲν ἐπήρχετο ἡ ἰδέα νὰ φέρῃ μαζί της τὴν νεωτέραν τῆς ἀδελφὴν Λουκίλλην! . . . Ἀλλ' ὅχι, δὲν θὰ τολμήσῃ δὲν τὴν προσεκάλεσα. Ἀχ! Θεέ μου! Θεέ μου! τί νὰ κάμω;

— Τῷ ὄντι, τί νὰ κάμωμεν; ἐπανελάβε μετὰ τοῦ ἰδίου θλιβεροῦ τόνου ὁ Μάξιμος, διασκεδάζων μεγάλως μετὰ τὴν ἀμνηχανίαν τῆς οἰκοδεσποίνης.

Εἶναι ἀδύνατον! ἐπιθύρουν. Ἐάν εἴμεθα δέκα τρεῖς, ποτὲ καμμία κυρία δὲν θὰ θελήσῃ νὰ παρακαθήσῃ εἰς τὴν τράπεζαν . . . Ἀλλ' οὔτε καὶ ἐγώ, ἄλλως τε.

Ὁ Μάξιμος ἐδείκνυνεν εἰς τὴν κυρίαν Μαρινὴ ὅτι συνεμερίζετο τὴν στενοχωρίαν της.

— Ἀλλὰ σεῖς, κύριε Ριχάρδε, ὑπέλαβεν αὐτὴ, σεῖς μόνον δύνασθε νὰ με ἐξαγάγετε τῆς τοιαύτης δυσχερείας . . .

— Θέλετε ν' ἀποσυρθῶ;

— Ὁχι! ὅχι! Δὲν θέλω νὰ εἶπω τοῦτο. Ὑμεῖς, λέγω, θὰ ἔχετε ἀναμφιβόλως ἐνταῦθα γνωστοὺς, φίλους. Ὑπάγετε λοιπόν καὶ προσκαλέσατέ τινα ἐξ αὐτῶν. θὰ με ὑποχρεώσετε.

— Φίλους! Φίλους! διέκοψεν ὁ Ριχάρδος. Ἀ! ἰδοὺ! ἐπανελάβε μετ' ὀλίγον. Ὁ Πέτρος Δελάντ, ὁ μυθιστοριογράφος, θὰ τὸν γνωρίζετε ἐξ ἀκοῆς, αὐτὸς ἴσως εὐρίσκειται τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς τὴν οἰκίαν του. Τρέχω λοιπόν νὰ σὰς τὸν φέρω νεκρὸν ἢ ζῶντα.

— Ἀχ! κύριε Ριχάρδε, εἶπεν ἡ κυρία Μαρινὴ, ἐάν κάμετε τοῦτο, με σώσετε!

✱

Ἡμίσειαν ὥραν μετὰ ταῦτα ὁ Μάξιμος Ριχάρδος ἐποδηλάτει εἰς τὴν μεγάλην ὁδόν, ἐπιστρέφων ἐκ τῆς ἐκδρομῆς του, ἄπρακτος ὅμως, διότι εὗρε κλειστήν τὴν θύραν τοῦ φίλου του Δελάντ.

— Διάβολε! τί θὰ εἶπῃ ἡ κυρία Μαρινὴ, ἐπιθύρουν.

Ἀφρημένος ἐκ τῶν σκέψεών του, δὲν παρετήρησεν ὅτι διήρχετο ἐμπροσθέν του διαβάτης τις, καὶ προσέκρουσεν ἐπ' αὐτοῦ.

Κατὰ τὸ σῆμα, ὁ ποδηλάτης κατηγόρησε τὸν διαβάτην.

— Τί διάβολο! δὲν προσέχετε! ἀνέκραξεν οὗτος.

— Σὺ δὲν προσέχεις! ἀπήντησεν ὀργίλως ὁ διαβάτης.

Ἀλλ' αἰφνιδίως οὗτος πρᾶυνθεὶς ἐξηκολούθησε:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε. Ἀν καὶ ὑπὸ τοιαύτην ἀτυχή περιστάσιν συνήντησα ὑμᾶς, ἐπωφελοῦμαι ταύτης, ὅπως σὰς ζητήσω ὑπηρεσίαν τινά. Ἀπεπλανήθη, εἶναι μεσημβρία καὶ ἀποδινήσκω τῆς

πείνης, σπεύδω δὲ νὰ ἐπιβῶ τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ ἀναχωροῦντος διὰ Παρισίους.

Φαεινὴ τις ἰδέα ἐπλήθυνεν εἰς τὸν Μάξιμον. — Ἀπεπλανήθητε! ἀποδινήσκετε τῆς πείνης! ἀνέκραξεν. Ἀ! κύριέ μου, ζητεῖτε ὑπηρεσίαν τινά, ἀλλ' ἐγὼ ἤδη σὰς ζητῶ μίαν τοιαύτην, μίαν πολὺ μεγάλην.

Ὁ διαβάτης τὸν παρετήρησεν ἐκκληκτος

— Ἐκ μέρους κυρὰς τινὸς τῶν περιχώρων, ἐξηκολούθησεν ὁ Μάξιμος, σὰς προσκαλῶ νὰ γευματίσετε. Διατί; Θὰ ἐννοήσετε ἀμέσως. Φαντασθῆτε, ὅτι ἡ ἀξιόλογος αὐτὴ κυρία τὴν τελευταίαν στιγμὴν εἰδοποιήθη ὅτι τινὲς τῶν προσκεκλημένων της θ' ἀπουσιάσουν τοῦ γεύματος, ὅπερ σήμερον δίδει οἱ μένοντες δὲ ἀποτελοῦσι τὸν ἀριθμὸν δεκατρία. Ἐρχεσθε λοιπόν ὑμεῖς νὰ γίνετε ὁ δέκατος τέταρτος;

— Μὰ τὴν πίστιν μου . . . ἐπιθύρουν ὁ ἄλλος λίαν ἐκπλαγείς ἐκ τῆς προτάσεως ταύτης.

— Δεχθῆτε, ὑπέλαβεν ὁ ζωγράφος, χωρὶς νὰ περιμένη τὴν ἀπάντησιν τοῦ ὀδοπόρου, δεχθῆτε σὰς παρακαλῶ. Ἀν καὶ δὲν σὰς γνωρίζω, φαίνεσθε ἔντιμος ἄνθρωπος . . . Δέχεσθε λοιπόν;

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν ὁ ἄλλος, κατόπιν ὅλων τούτων, τὸ γεγονός εἶναι λίαν διασκεδαστικόν.

Οὕτω συνομιλοῦντες οἱ δύο κύριοι ἐφθάσαν εἰς τὴν οἰκίαν, ὁ δὲ ζωγράφος παρουσίαζεν εἰς τὴν οἰκοδεσποιναν καὶ τοὺς κεκλημένους αὐτῆς τὸν φίλον κύριον Πέτρον Δελάντ, τὸν διάσημον μυθιστοριογράφον.

Οὐδεὶς ἀμφέβαλλε περὶ τῆς ἀληθείας. Ἡ δὲ κυρία ἠὲ χαριστήθη πολὺ.

✱

Τὴν ἐπαύριον εἰς τὸ σπουδαστήριόν του ὁ Πέτρος Δελάντ ἀπεσφράγιζε νοχελῶς τὸ ταχυδρομεῖόν του, ὅπερ ἦτο ἀρκετὰ ὀγκώδες.

Ἡ πρώτη καὶ ἡ δευτέρα ἐπιστολὴ περιεῖχον ἀσήμαντά τινα, τὰ ὁποῖα διηλθε τροχάδην, ἀλλ' ἡ τρίτη τὸν ἠὲ χαρίσκει, διότι τὴν ἐτίμησε, δεχθεὶς τὴν προτεραίαν νὰ γευματίσῃ ἐκτάκτως παρ' αὐτῇ καὶ τῷ ἐξέφραξε τὴν λύπην της διὰ τὴν δυσάρεστον σκηνήν, ἣτις ἔλαβε χώραν εἰς τὸν οἶκόν της, ἐλπίζουσα ὅτι αὐτὴ δὲν θὰ εἶχῃ δυσάρεστους συνετελείας.

Ἀλλ' αὐτὸς οὐδεμίαν πρόσκλησιν εἶχε δεχθῆ τὴν προτεραίαν, καὶ ἡ εἰλικρινὴς ἐκείνη ἐκφρασίς ἐγγνωμοσύνης καὶ αἰ ὑποδουλόμεναι ἀνησυχίαι τὸν ἐξέπληξαν πολὺ.

Παρετήρησε τὴν ὑπογραφὴν καὶ ἀνέγνωσε τὸ ὄνομα Μαρινὴ. Τὸ ὄνομα ὅμως τοῦτο τῷ ἦτο ἄγνωστον.

«Μπα!» ἐπιθύρουν, «θὰ εἶναι κάποια τρελλή!» Καὶ ἤνοιξεν ἄλλην ἐπιστολήν.

Ἀλλ' ἐδῶ ἡ ἐκκληξίς του ἐδιπλασιάσθη. Νέος τις, Ἀλέξις Γκιρὲν τὸ ὄνομα, τῷ ἐξεδίλου αἰωνίαν ἐγγνωμοσύνην διὰ τὴν καλωσύνην, ἣν ἔσχε νὰ τὸν συστήσῃ εἰς κάποιον ἐκδότην.

Ἡ πέμπτη ἐπιστολὴ τῷ ὑπενθύμιζε τὴν πρὸς μίαν δεσποινίδα ὑπόσχασίν του νὰ τῇ πέμψῃ τὴν εἰκόνα του.

Ὁ Δελάντ δὲν εἰσευρε τί νὰ ὑποθέσῃ, διηρωτάτο δὲ πῶς ἡδυνήθη κατὰ τὴν ἑκτακτον ταύτην ἡμέραν νὰ κάμῃ τόσα πράγματα, τῶν ὁποίων οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἀνάμνησιν διετήρει!

Ἐνῷ ὁ νέος ἐσκέπτετο τοῦτο, εἰσῆλθεν ὁ ὑπηρέτης του καὶ τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι δύο κύριοι ἐξήλθουν νὰ εἰσελθῶσιν.

— Ἀς εἰσελθῶσιν, εἶπεν ὁ Δελάντ.

— Εἰμεθα, ὡς ἡδυνήθητε ν' ἀναγνώσετε ἐπὶ τῶν ἐπισκεπτηρίων μας, ἀπεσταλμένοι τοῦ κυρίου Ἀρδουέν . . .

Ὁ Δελάντ τοὺς προσέβλεψε μετ' ἀπορίας.

— Διὰ νὰ ἐκπληρώσωμεν παρ' ὑμῖν τὴν ἐντολήν, ἦν μᾶς ἐπεφόρτισεν, ὑπέλαβον.

Ἡ ἐκκληξίς τοῦ Δελάντ ἐκαρποφύετο.

— Μετ' ἀποφάσεως ἐκ τῶν προτέρων νὰ τηρήσωμεν πᾶσαν ἐπιφύλαξιν, ἣτις ἐπιτρέπεται εἰς ὑπόθεσιν τόσοφ λεπτήν . . .

Ἀρκεῖ! κύριοι, διέκοψεν ἀποτόμως ὁ Δελάντ. Παίξετε κωμῶδιαν! Ποῖοι εἰσθε; Περί ποίας ὑποθέσεως μοὶ ὁμιλεῖτε; Ποιαν ἐντολήν σὰς ἐπέφορτισε νὰ ἐκπληρώσετε ὁ κύριος Ἀρδουέν, τὸν ὁποῖον ποσὼς δὲν γνωρίζω;

Οἱ δύο κύριοι ἐφάνησαν σκανδαλιζόμενοι.

— Ἰδοὺ μία ὑποδοχή, τὴν ὁποίαν δὲν περιέμενον, εἶπον, καὶ κατὰ τῆς ὁποίας διαμαρτύρεται πᾶσα ἐθιμοτυπία. Ἐπιφορισμένοι ὑπὸ τοῦ πελάτου καὶ φίλου μας κυρίου Ἀρδουέν ν' ἀπαιτήσωμεν μίαν ἱκανοποίησιν διὰ τῶν ὀπλων, κατόπιν τῆς στάσεως, ἣν ἐτηρήσατε ἐμπροσθεν τῆς συζύγου του διὰ τῆς . . . διὰ τὴν . . . τέλος διὰ . . .

Ὁ Δελάντ ἀνεπήδησεν.

— Ἐχετε τὴν τόλμην νὰ λέγετε ὅτι ὑπάρχει που κύριός τις Ἀρδουέν, ὅστις διατείνεται ὅτι . . . Ποῦ, λέγετε, κατοικεῖ ὁ κύριος οὗτος;

Εὐθὺς ὡς ἔμαθε τὴν ζητηθεῖσαν διεύθυνσιν ὁ Δελάντ, ἀνεχώρησεν ὡς βέλος, ἀφίνων συγκεχυμένους τοὺς δύο τυπικούς καὶ σοβαροὺς κυρίους, οἵτινες, ἀνταλλάξαντες βλέμματα τινα, ἀπεφάσισαν τέλος ν' ἀποσυρθοῦν.

✱

Ὁ μυθιστοριογράφος φθάνει εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀρδουέν.

— Ἐρχεσθε ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Δελάντ; τὸν ἠρώτησεν οὗτος.

— Εἰμαι αὐτὸς ὁ κύριος, Δελάντ.

— Ὑμεῖς! Ποτέ!

— Πῶς! δὲν εἰμαι . . .

— Ὁχι, κύριε! Γνωρίζω, κατὰ δυστυχίαν μου, ἐκείνον, τοῦ ὁποίου ὑποκλέπτετε τὸ ὄνομα. Οὐδεμία σύγχυσις εἶναι δυνατή. Ὁ κύριος αὐτὸς εἶναι μελάνγχρους, ὑμεῖς δὲ ξανθός. Ἐκεῖνος δὲν φέρει εἰμὴ μύστακα, ἐνῷ ὑμεῖς φέρετε καὶ γένειον. Προσθέτω δὲ ὅτι ὁ κύριος Δελάντ εἶναι εἰς χονδροειδὴς καὶ ὑμᾶς μέχρως ἐναντίας ἀποδείξεως, σὰς θεωρῶ ὡς εὐγενὴ ἄνθρωπον.

Ὁ κύριος Δελάντ ἐμόρφασεν.

— Οὕτω λοιπόν, εἶπε, δὲν εἰμαι ἐγὼ ὁ Πέτρος Δελάντ;

— Ἀνωφελές, κύριε, νὰ παρατείνετε αὐτὴν τὴν κωμῶδιαν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ κυρία Ἀρδουέν εἰσῆλθεν. Εἰς πᾶσαν ἄλλην περιστάσιν ὁ Δελάντ θὰ συνεκινεῖτο ἐκ τῶν θελημάτων καὶ τῆς ἀπαραιμήλου χάριτος τῆς νεαρᾶς γυναίκος. Ἀλλὰ πῶς! Εὐρίσκειτο ἐνώπιον ἐκείνης, δι' ἣν τὸν κατηγόρουν ὅτι ἐφάρθη ἀπρεπῶς, καὶ τὴν ὁποίαν ἔβλεπε διὰ πρῶτην φορὰν!

Ἡ ὀργὴ του ἐκορυφώθη.

Λίαν ἀνήσυχος λοιπὸν ἤρχισαν νὰ φοβῶνται μήπως εἶχον νὰ κάμωσι μετὰ ἓνα τρελλόν.

Ἐν τούτοις πρόσωπόν τι παρευρέθη καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς σκηνῆς ταύτης χωρὶς λέξιν ν' ἀρθρώσῃ.

Ἦτο ἡ δεσποινὴς Λουκίλη Κλάρενς, ἀδελφὴ τῆς κυρίας Ἀρδουέν, θελκτικωτάτη νεαρά κόρη, μόλις δεκαοκταετίας.

— Ἀπομακρυνθῆτε, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ εἰς τοὺς καταπλήκτους συζύγους, καὶ ἀφήτέ με, ἴσως ἀνακαλύψω τι.

Ὅταν ἡ Λουκίλη εὐρέθη μόνη μετὰ τοῦ περιφήμου μυθιστοριογράφου:

— Κύριε Δελάντ, τῷ εἶπε μετὰ θάρρους.

Οὗτος ἀκούσας νὰ τὸν ἀποκαλῶσι διὰ τοῦ ὀνόματός του, ὅπερ τῷ διημιφισβήτουν, τὴν παρετήρησεν ἐκκληκτος.

— Ὑμεῖς τοῦλάχιστον, ἀνεφώνησε, δὲν εἰσθε ἐκ τῆς συνωμοσίας! Μὲ ἀναγνωρίζετε!

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει γνωρίζω τὸν κύριον Πέτρον Δελάντ, καθόσον ἀνέγνωσα τὸ τελευταῖόν του ἔργον: «Τὸ μυθιστόρημα μῆς νεαρᾶς κόρης». Καὶ ἐάν ἐτόλμων θὰ τῷ ἔγραφα. Ἐχυσά τόσα δάκρυα!

— Πιστεύσατε, δεσποινίς . . .

— Ὡ! γλυκὰ δάκρυα! Εἶναι τόσον παράδοξον, ἀνὴρ νὰ γνωρίζῃ τόσον καλῶς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον συμβαίνει εἰς τὰ μύχια τῆς καρδίας μας! Ὑπάρχουν εἰς τὰς σελίδας ἐκείνας χρώματα τόσον λεπτά καὶ τόσον καλῶς καθωρισμένα ὑπὸ τοῦ συγγραφέως! Διὰ νὰ εἶναι τις τόσον ὀξυδερκής θὰ εἶναι καὶ εὐγενής . . .

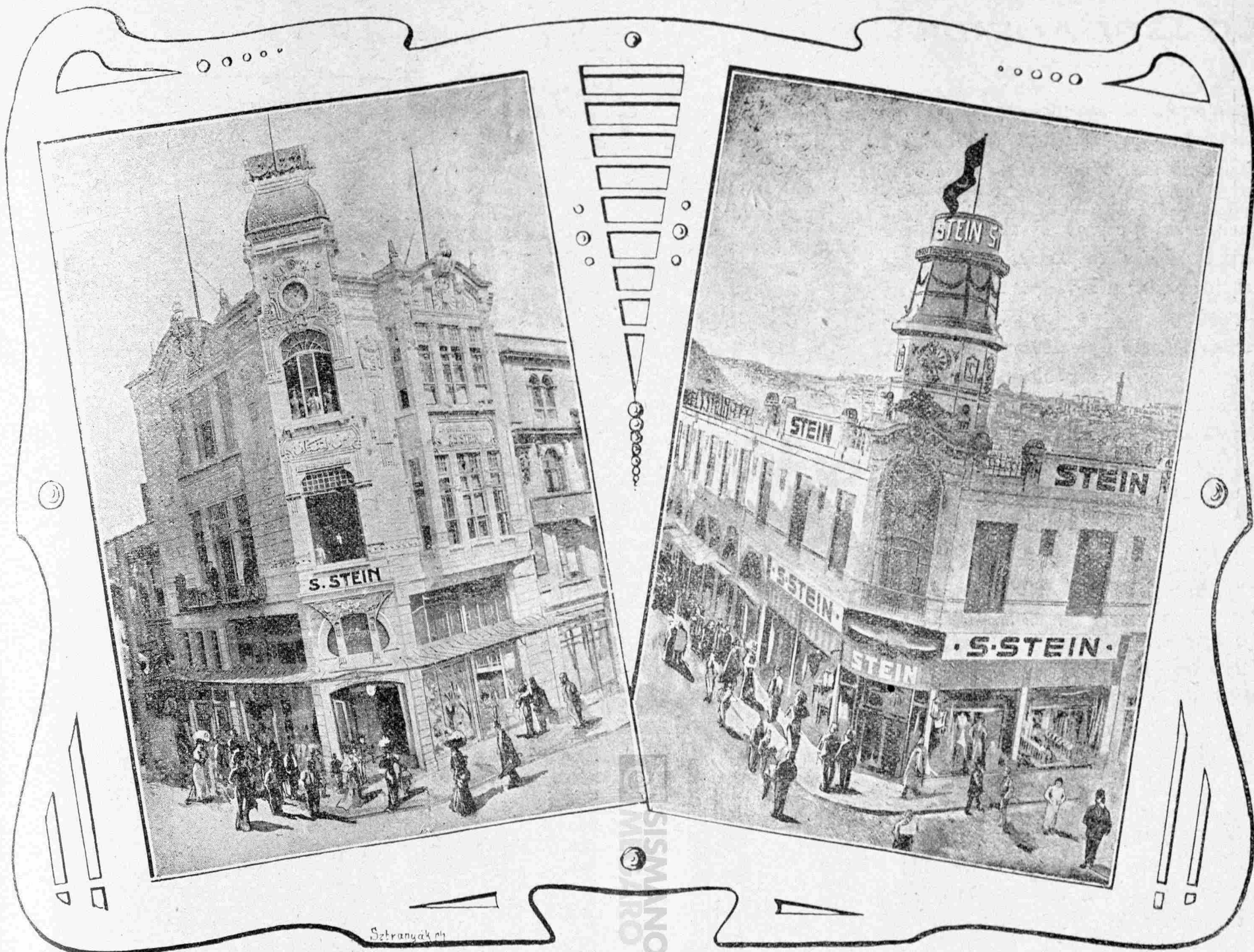
Ἡ οὕτως ἀρξάμενη συνομιλία ἐξηκολούθησεν ἐπὶ μακρόν, λαμβάνουσα ὀλίγον κατ' ὀλίγον οἰκειότερον χαρακτῆρα.

Ἐκκληκτος, ἐνθους, εὐρίσκων παρὰ τῇ νεαρᾷ ταύτῃ κόρῃ τόσην λεπτότητα καὶ τόσην νοημοσύνην, ἐν ποιητικὸν θέλητρον συνδεδεμένον μετὰ τόσον λογικόν, καὶ βλέπων ἀκριβῶς ἐμπροσθεν αὐτοῦ τὴν χαρίεσσαν νεάνιδα, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐξιστορήσει εἰς τὸ μυθιστόρημά του, νομίζων ὅτι ἐχάραττεν εἰκόνα ἰδεώδη, ὁ Πέτρος Δελάντ δὲν θ' ἀντελαμβάνετο ὅτι ὁ χρόνος παρήρχετο, ἐάν μὴ ἡ κόρη τῷ ὑπενθύμιζε τοῦτο.

— Καὶ ἤδη, δεσποινίς, πρὶν μοὶ ἐπιτρέψετε ν' ἀναχωρήσω, θὰ μοὶ ἐξηγήσετε τὸ αἰνίγμα, ὅπερ με ὠδήγησεν ἐνταῦθα καὶ διὰ τὸ ὁποῖον δὲν λυποῦμαι ἤδη, ἀφοῦ εἰς αὐτὸ ὀφείλω τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ σὰς γνωρίσω;

— Ὡ! κύριε, θὰ δυσκολευθῶ πολὺ, διότι ἀφοῦ εἰσθε ὁ ἀληθὴς Πέτρος Δελάντ — καὶ δὲν ἀμφιβάλλω πλέον — ἡ ὑπόθεσις περιπλέκεται περισσότερο, καλυπτομένη διὰ βαθυτέρου σκότους. Ἀλλ' ἐάν θέλετε, θὰ φροντίσω. Ἐπανελθέτε αὔριον.

Ὁ Πέτρος Δελάντ ἐπανῆλθε τὴν ἐπαύριον, καὶ ἐπληρώθη καὶ τὰς ἐπομένας ἡμέρας.

ΤΑ ΕΝ ΓΑΛΑΤΑ, ΚΑΙ ΠΟΛΕΙ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΣΤΑΪΝ

✱

‘Ολόκληρος μὴν παρήλθεν ἐκ τῆς ἐποχῆς τῶν γεγονότων τούτων, ὅτε ὁ Δελάντ ἔλαβεν ἐπιστολὴν ἔχουσαν ὡς ἑξῆς :

«Αγαπητέ μου φίλε,

‘Αποφασίζω ἐπὶ τέλους νὰ σοὶ κάμω ὁμολογίαν τινά, ἣν ἀνέβαλον ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ.

Μάθε λοιπὸν ὅτι ἡρχόμην πρὸ μηνὸς ὅπως σὲ παρακαλέσω ἐκ μέρους μιᾶς εὐγενεστάτης δεσποίνης κυρίας, νὰ γίνῃς ὁ δέκατος τέταρτος. ‘Επειδὴ δὲν σὲ ἤδρα, ὠδήγησα εἰς τὴν θέσιν σου διαβάτην τινά καὶ τὸν ἐνεθρόνισα ὑπὸ τὸ ὄνομά σου. Μόλις τοῦτο ἐγένετο, ἐνόησα τὸ ἄτοπον. ‘Ητο ὁμως ἀργά.

Εἶχον νὰ κάμω μὲ εὐήθη τινὶ ἢ κάλλιον, μὲ κακὸν τινα ἀστεῖον, διότι ἐδημιούργησεν εἰς βάρος σου πολλὰ ἐπεισόδια, ἐν τῶν ὁποίων θὰ κατέληγεν εἰς μονομαχίαν.

Εἰς μόνον Πέτρος Δελάντ μυθιστοριογράφος ὑπάρχει, σὺ! ‘Αλλὰ τί ἡδυνάμην νὰ κάμω; Νὰ σὲ εἰδοποιήσω; ‘Εσκέφθην ὅτι προτιμώτερον θὰ ἦτο ν’ ἀφήσω τὰ πράγματα νὰ ἐλθῶσι μόνᾳ των...

‘Η εὐλικρίνεια τῆς ἐκπλήξεώς σου θὰ ἦτο ἡ καλλιτέρα ἀπόδειξις τῆς ἀθωότητός σου. Πάντοτε ὁμως ἔτρεμον διὰ τὰς συνεπείας, ὅς ἡδύνασο νὰ ὑποστῇς. Συγχώρησόν με!

✱

‘Η ἀπάντησις δὲν ἤργησε. Περιέκλειε τὰς ἀπλᾶς ταύτας λέξεις :

«Συνετέλεσας εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς μου. Δὲν ἐμονομάχησα μετὰ τοῦ κυρίου ‘Αρδουέν. ‘Η δὲ κυρία του δὲν μνησικαχεῖ κατὰ τοῦ ἀληθοῦς Δελάντ, καθόσον λαμβάνω ὡς σύζυγον ἐντὸς δέκα καὶ πέντε ἡμερῶν τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς. Σὲ συγχωρῶ, ἀφοῦ μετανοεῖς. ‘Αλλὰ μοὶ ὀφείλεις μίαν ἐπα-

νόρθωσιν. ‘Απαιτῶ ὅπως παραστῇς ὡς μάρτυς τοῦ γάμου μου μετὰ τῆς δεσποινίδος Λουκίλης...»

‘Ο ζωγράφος ἀνέπνευσε.

— ‘Ιδού, εἰς γάμος, ἐμψύρουν, ὅστις δὲν μοὶ ἐστοίχισε πλὺ. ‘Απορῶ δὲ πῶς δύναται τις νὰ προσφέρῃ ὑπηρεσίαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους χωρὶς πωρῶς νὰ φροντίσῃ διὰ τοῦτο!

(‘Εκ τοῦ γαλλικοῦ)

‘Εν Βαλίᾳ ΟΛΥΜΠΙΟΣ Γ. ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΠΑΡΑΣ

‘Αληθινά, δὲν λησμονῶ τὰ παιδικά μου χρόνια, π’ ἄκουα, μὰ δὲν ἤξευρα, τὴ λέξι καταφρόνῃ! Σὰν ἀστραπὴ περάσανε οἱ πρῶτ’ ἐκεῖνοι χρόνοι καὶ ἀπὸ τότε μοῦμεινεν ὦ!... μὰ ἐλπίδα μόνη. Μοῦλθαν στὸ βῆμα συμφοραῖς, μοῦλθαν καὶ παραζάλαις καὶ ἀναποδιμαῖς, ἐνὶ σωρῷ ταλαιπωρίας ἄλλαις Παρηγοριά ἐγύρευα στοὺς φίλους μου ἐκείνους, στὰς ἀτυχεῖς ἡμέρας μου, τόσον γὰρ μὲ δυστήνους. ‘Αλλ’ ὁμως πόσον οἱ καιροὶ ἀλλάζουν ἐν τῇ ἡμῇ! πῶς ἀπατᾷ ὁ δυστυχὴς καὶ ὁ πτωχὸς συνάμα!

✱

Οὔτε κανεῖς μὲ χαιρετᾷ, οὔτε καὶ μὲ κυττάζει, κανεῖς γὰρ μένα δὲν ρωτᾷ καὶ τοῦτο μὲ πειράζει. Τί νὰ συμβαίῃ ἄρᾳ γε, τ’ εἶν’ τοῦτο ποῦ παθαίνω, αὐτὸ σ’ ἐμὲ ποῦ γίνεται τὸν κακομοιρισμένον; Στὸ δρόμο χθὲς ποῦ πῆγαινα ἀντάμωσα τὸν Γιάννη καὶ αὐτὸς μεβλέπει καὶ περνᾷ, πῶς δὲν μεβλέπει κανεῖ. Προχώρησα στὸν δρόμο μου, συλλογισμένος πάντα καὶ νᾶσου ἄλλον συναντῶ, τὸν φίλο μου τὸν Ράντα. — Αἶ! φίλε Ράντα! δυνατὰ φωνάζω νὰ μ’ ἀκούσῃ, χωρὶς ποτε νὰ φαντασθῶ πῶς θὰ μὲ περιλούσῃ καὶ αὐτὸς μὲ περιφρόνησιν, ὡς ἂν τὸν ἄλλο φίλο, ποῦ μ’ ἔκαμε στὸ δρόμο μου νὰ μείνω σὰν τὸ ξύλο.

✱

Αὐτ’ ἦταν οἱ ἐγκάρδιοι φίλοι καὶ σύντροφοί μου στὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας μου καὶ ἡ συναναστροφή μου. Δίκαια τότε φώναξα «ο tempora ο mores!» ‘Αλλοίμονο στὸ δύστηνο στῆς ἀτυχαις του ὥραις! ‘Αμα στὸ σπῆτι γύρισα μὲ κούρασι μεγάλη στὸ νοῦ μου μία συλλογὴ γυρνοῦς ἐν παραζάλῃ. Στὰ φαγοπότια πρόθυμοι, στὰ γλέντια ὅχι πίσω ἦταν οἱ φίλοι οἱ καλοί, πῶς νὰ μὴν ἀπορήσω! ‘Αρᾷ γε ἦταν δόλια τὰ λόγια τὰ γλυκὰ τους κα μοιάζουν τώρα πῶχαςαν λίγο τὰ λογικά τους; ‘Οχι! δὲν ἦταν δόλιοι, ἀλλ’ ἐν εὐλικρινείᾳ συναναστρέφοντο μ’ ἐμὲ τὸν τότε ἐν πτωχείᾳ. Σκέφθηκα λίγο νὰ τὸ βρῶ τὸ αἶτιον ποῖον νάναι, τὰ κομπλιμέντα τὰ παλὰ ποῦ εἶνε καὶ ποῦ πάνε! Τῶρᾳ, δὲν ἦταν δύσκολο! Εἶμαι πτωχός! εἶν’ τοῦτο. ‘Αλλοίμονον ἐὰν βρεθῇς μακρὰν ἀπὸ τὸν πλοῦτον! ‘Αλλοίμονον ἂν ὁ παρᾷ, ναί! ἂν αὐτὸ τὸ χρῆμα λείπῃ τὸ παντοδύναμο, τῆς εὐτυχίας κτῆμα! Αὐτὸ ποῦ κάμνει τὸν κακὸ καλὸ καὶ δίνει χάρι καὶ στοὺς στραβοὺς καὶ παλαβοὺς (ποῦναι γὰρ νὰ

[τοὺς πάρε

ὁ διάβολος), νὰ μοιάζουμε ἀγγελοκαμωμένοι καὶ αὐτοὶ οἱ κακομούτσουνοι καὶ οἱ κακοφκιασμένοι. Αὐτὸ ποῦ ἔχει τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἀξία ὅλη, ποῦ ἀψηφεῖ ἀτρόμακτο τοῦ κανονικοῦ τὸ βόλι, τὸ χρῆμα τὸ ἀθάνατο, τὸ πολυτιμώμενον, καὶ ὅτ’ τὴν τιμὴν ἀνώτερον, τὸ τρισευτυχισμένο. Κ’ εἶπα: (καὶ ἀκούσέ το καὶ σεις, ἀλλὰ μὴ λησμονῆτε καὶ ἂν ἔχω δίκιο, φίλτατοι, ἐμπρὸς νὰ μοῦ τὸ πῆτε) «τιμὴ καὶ δόξα ὁ παρᾷ εἶν’ ὁ εὐλογημένος» ὁποῖος δὲν ἔχει τὸν παρᾷ εἶν’ καταφρονημένος!»

Φανάριον.

Γ. Ε. ΜΙΣΗΛΙΔΗΣ

ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟ έκκρεμès με την μεταλλίνην φωνήν του εσήμανε την πέμπτην ώραν εις τὸ σκυθρωπὸν ἐκεῖνο δωμάτιον καὶ εἰς τὸν ἤχόν του ὁ ἰατρός—σοδαρὸς καὶ ὀλιγόλογος ἐπιστήμων—καὶ ἡ μήτηρ μετὰ τὰ δακρυσμένα της μάτια εσήκωσαν τὸ βλέμμα ἀπὸ τὴν κλίνην, ἐπὶ τῆς ὁποίας μία νεαρά ὑπαρξὶς ἔκειτο πυρέσσουσα.

— Μόνον ἡμίσεια ὥρα μένει· ὁ υἱὸς σας...

Ἡ μήτηρ ἀνελύθη εἰς δάκρυα· οἱ λόγοι ἐκεῖνοι τοῦ ἰατροῦ, οἱ ὁποῖοι ἐπρόφερον τὴν καταδίκην τοῦ μονογενοῦς της τέκνου, διεπέρασαν τὴν καρδίαν της ὡς ἀγρία μάχαιρα, ὠθομένη ὑπὸ ἀπανθρώπου χειρός.

— Ὡστε, ἰατρέ..., ἐψιθύρισε πνιγομένη εἰς λυγμούς.

— Μὴ ἀναμένετε οὐδὲν ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην· μόνος ὁ Θεὸς...

Ἡ γυνὴ ἠσθάνθη νευρικὴν ταραχήν, λαμβάνει τὰς χεῖρας τοῦ ἰατροῦ καὶ τοῦ λέγει:

— Μίαν μόνον λοιπὸν χάριν σὰς ζητῶ· ἀφήσατέ μας τοῦλάχιστον τὴν ἡμίσειαν αὐτὴν ὥραν μόνους.

✽

Μετ' ὀλίγον ἡ μήτηρ εὐρίσκετο μόνη παρὰ τὴν κλίνην τοῦ ἀρρώστου παιδίου της.

Μετὰ τὰς χεῖράς της ἐπὶ τοῦ τραχήλου του, μετὰ τὸ δακρυσμένον της πρόσωπον ἐπὶ τοῦ ὤχρου του προσώπου, ἐζήτει νὰ ἐμφυσήσῃ ζωὴν εἰς τὸ σῶμά του καὶ νὰ τοῦ θερμάνῃ τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον μετὰ τὰ δευτερόλεπτα ἐψυχραίνεται...

Παρήλθον μερικὰ λεπτὰ μετὰ τὴν μυστικὴν αὐτὴν σκηνήν· ὁ Θάνατος ἐπάλαψε πρὸς τὴν Στοργήν.

✽

Οἱ κρότοι τοῦ ὥρολογίου ἐξηκολούθουν τὸν μονότονον ρυθμὸν των, ἀσυναίσθητως ἀπαγγέλλοντες τὴν σκληρὰν καταδίκην... Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἡ ἀγωνιῶσα μήτηρ ἐστρεφε τὸ βλέμμα της ὑγρὸν καὶ πυρέσσον πρὸς τὴν πλάκα τοῦ έκκρεμοῦς καὶ μίαν ἄφωνον παράκλησιν, μίαν σπαρακτικὴν ἱκεσίαν ἀπήθυνε:

— Λυπήσου με τοῦλάχιστον σύ!

✽

Τὰ λεπτὰ παρήρχοντο... Εἰς τὸ τελευταῖον τῆς μητρὸς πρὸς τὸ ὥρολόγιον βλέμμα, τοῦτο ἐδείκνυε: πέντε καὶ εἴκοσι πέντε...

— Πέντε λεπτὰ μένουν διὰ τὸ παιδί μου, ἐσκέφθη μετὰ σπαραγμὸν ἡ μήτηρ, πέντε μόνον λεπτὰ, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ἀσθενοῦς, μὴ τολμῶσα πλέον νὰ ἐρείρῃ τὸ βλέμμα πρὸς τὸ ὥρολόγιον...

✽

Πόσον διήρκεσεν ἡ σκηνὴ αὕτη;

Τὰ λεπτὰ εἶχον παρέλθει πρὸ πολλοῦ, εἰ-

χον γίνεαι ὥραι δι' ὅλους τοὺς ἄλλους, ἀλλ' εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο τῆς ἀγωνίας τὸ ὥρολόγιον ἐξηκολούθει νὰ δεικνύῃ τὴν πέμπτην καὶ εἰκοσιπέντε, καὶ ὁ ἀσθενὴς ν' ἀναπνέῃ ἐπὶ τῆς κλίνης του. Ὁ Θάνατος εἶχε φθάσει εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο πρὸ πολλοῦ... καὶ ἐπετέλεσε τὸ σκληρὸν του ἔργον.

Ἀλλ' εἰς τὸ δρέπανόν του εὐρέθη τὸ ὥρο-

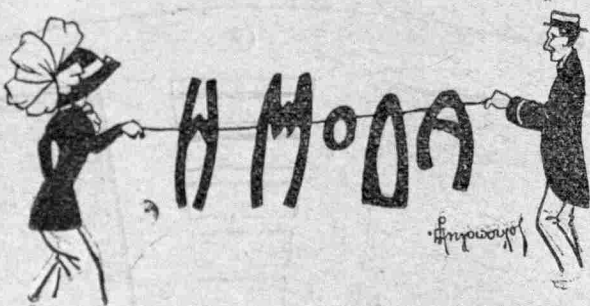
α') Φόρεμα διὰ προεσπερίδας ἐκ πρασίνης μουσελίνης μετὰ βραχείαν τουνίκαν ἀπὸ φιλέ μετὰ διπλὴν σειρὰν γαρνιτούρας ἀπὸ γαλόνι καὶ ἀπὸ πράσινο καὶ χρυσὸ μπροδετῆ καὶ πράσινα μαργαριταράκια.

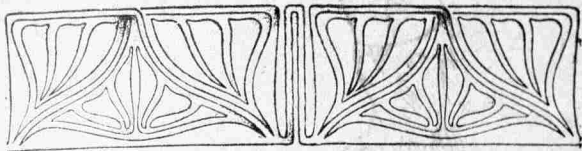
β') Ταγιὼρ ἀπὸ ἄσπρο λινὸ, γαρνιρισμένο μετὰ μπροδετῆ ἀγγλέζ καὶ ἀπὸ πλισαρισμένα πανώ.

(Ἐκ τοῦ βουλγαρικοῦ)

Σόφια.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΔΟΥΛΓΚΕΡΩΦ

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

ΚΑΙ Η ΑΓΟΡΑ ΜΑΣ

Πολιτικά τινα γεγονότα εξωτερικής και εσωτερικής φύσεως επηρέασαν την αγοράν μας κατά τὰς τελευταίας ταύτας εβδομάδας. Τὸ ρωσσοινικὸν ἐπεισόδιον, ἡ ἐπανάστασις τοῦ Μεξικοῦ, ὁ πρόσφατος ἀνταγωνισμὸς Ἀγγλίας καὶ Γερμανίας ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τοῦ σιδηροδρόμου Βαγδάτης καὶ ἡ ἐν Ἀλβανίᾳ ἐπανάστασις, ὅλα ταῦτα συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ καταστήσωσι τοὺς παίχτας λίαν ἐπιφυλακτικούς.

Μολισταῦτα ἡ ἀφθονία τοῦ χρήματος εἰς ὅλας ἐν γένει τὰς ἀγορὰς ἐπέτρεπεν, οὕτως ὥστε ἐπὶ τῶν τοῖς μετρητοῖς νὰ γίνωσι σοβαραὶ ἀγοραὶ, πρὸ παντὸς δὲ ἐπὶ τῶν μετοχῶν τῶν μεταλλείων Transvaal καὶ Chartered, τῶν ὁποίων αἱ τιμαὶ τελευταίως εἶχον πολὺ ἐκπέσει ἔνεκα καταναγκαστικῶν ἐκ Παρισίων πωλήσεων.

Πολλοὶ κερδοσκοποὶ, οἵτινες εἶχον παραμελήσει τὰς ἀξίας ταύτας, ἤρχισαν ἐκ νέου νὰ ἐνδιαφέρονται· ἐλπίζεται δ’ ἐκ τούτου, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔχωμεν μεγάλας διακυμάνσεις.

Ἡ ἐτήσια ἐκθεσις τοῦ Chartered τῆς διαχειρίσεως τοῦ 1910 δὲν ἀνταπεκρίθη καθ’ ὅλοκληρίαν εἰς τὰς προσδοκίας τῶν ἀπαιτητικῶν ἐνδιαφερομένων, μολονότι διὰ πρώτην φορὰν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἐταιρίας ταύτης παρουσιάζεται πλεόνασμα περὶ τὰς Λίρ. Ἀγγλ. 23,000.

Ἀναμφιβόλως θὰ παρέλθουν πολλὰὶ ἀκόμη ἑβδομάδες ἕως ὅτου διασκορπισθοῦν τὰ ἐν τῷ πολιτικῷ ὁρίζοντι ἀπειλητικὰ νέφη καὶ δυνῇ ἡ ἐλευθέρως ἡ πελατεία νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν κερδοσκοπίαν.

Τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα αἱ μετοχαὶ τῶν μεταλλείων Καρασοῦ ὑψώθησαν ἐντὸς δύο ἡμερῶν κατὰ 20 φράγκα, εἰς τὰ 48. Ποσότητες μεγάλαι ἡγοράσθησαν ἐξ αὐτῶν ὑπὸ σοβαρῶν παικτῶν, ἐπὶ τῇ εἰδήσει ὅτι ἀνεκαλύφθη ἐν τῷ μεταλλείῳ φλέβα χαλκοῦ. Ἐκ τῶν ὑστέρων ὅμως ἀπεδείχθη ὅτι ὅλαι αἱ εἰδήσεις ἦσαν χρηματιστικὰ τεχνάσματα, σήμερον δὲ τὰ Καρασοῦ ἀπώλεσαν σχεδὸν τὰ 20 φρ. καὶ ἐπανήλθον εἰς τὴν προτέραν τιμὴν τῶν 31 φρ.

Τὸ Ἑνωποιημένον στάσιμον εἰς τὰ 101.10, οἱ δὲ Σιδηρόδρομοι 117 1/2.

Α. Γ. Μ.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἀφίξεις.—Ἀφικθεὶς πρὸ ἡμερῶν, μετέχει ἐπιμελῶς τῶν συνεδριῶν τῆς ὀθωμανικῆς Βουλῆς ὁ νέος βουλευτὴς Σμύρνης κ. Ἑμμ. Ἑμμανουηλίδης, λογιώτατος τὴν ἑλληνικὴν παιδείαν, τουρκομαλογίτατος, διδάκτωρ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐκ τῶν ἐγκριτωτέρων, εὐφραδεστέρων, ἐτοιμολογωτέρων, πνευματωδέστερων καὶ ἐπιστημονικωτέρων δικηγόρων τῆς δευτέρας τῆς Αὐτοκρατορίας καὶ πρώτης τῆς Μικρᾶς Ἀσίας πόλεως.

Ἐκ τῆς δικαίας προαγωγῆς τοῦ τέως βουλευτοῦ Σμύρνης Ἐξοχωτάτου Ἀριστείδου παρὰ Γεωργαντζόγλου εἰς Γερουσιαστὴν, ἡ ἐν τῇ ὀθωμανικῇ Βουλῇ Ἑλληνικὴ ὁμάς ἀπώλεσε τὸ σοβαρώτερον, τὸ ἐγκριτωτέρον καὶ τὸ μᾶλλον πεπειραμένον αὐτῆς μέλος, ὅστις ἀείποτε ἠδύνατο νὰ κατέχη παρ’ αὐτῇ Νέστορος θέσιν. εὐτυχῶς ὅμως διὰ τῆς ἐκλο-

γῆς τοῦ ἀνεμίου του κ. Ἑμμ. Ἑμμανουηλίδου, ὡς βουλευτοῦ, ἡ Ἑλληνικὴ ὁμάς κτᾶται ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἐξοχὸν παράγοντα εἰς σκέψιν καὶ λόγον, εἰς εὐφράδειαν καὶ κρίσιν, εἰς γνώσεις καὶ σύνεσιν, εἰς πνεῦμα καὶ τόλμην, ποιότητας ὑπεραφθονούσας παρὰ τῷ ἄρτι ἐκλεγέντι ὁμογενεῖ βουλευτῇ Σμύρνης καὶ δυναμένας νὰ ἐξυπηρετήσωσι τὰ πολλαπλὰ συμφέροντα τῆς ἡμετέρας ὁμογενείας, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ὀθωμανικὴν Βουλὴν νὰ τιμήσῃ. Διὰ τοιούτων κεκοσμημένους ἀρετῶν καὶ προτερημάτων ὁ νέος Ἑλλην. βουλευτὴς Σμύρνης κ. Ἑμμ. Ἑμμανουηλίδης, πεπεισμεθα ὅτι αὐτὸς θέλει τιμήσει τὴν θέσιν του, ὡς τε βουλευτοῦ καὶ Ἑλλήνος καὶ δικαίῳσι τὰς ἐπ’ αὐτοῦ εὐλόγως στηριζόμενας ἡμῶν ἐλπίδας.—Χ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΝΕΑΙ ΙΔΕΑΙ.—Ἀπὸ τῆς 2ας προσεχοδς Ἀπριλίου θὰ ἐκδοθῇ ἐνταῦθα ἡμερησίᾳ πρωτὴν ἡμερίδα, τῆς ὁποίας διευθυντὴς εἶναι ὁ βιβλιοπώλης κ. Π. Ἀγγελίδης, ἀρχισυντάκτης δὲ ὁ κ. Χ. Χρηστοδασίλης, ὁ γνωστὸς ἀνὰ τὸ πανελλήνιον διηγηματογράφος. Εὐχόμεθα πλήρη εὐδοκίμῃσιν εἰς τὰς «Νέας Ἰδέας».

ΓΕΩΡΓΟΣ.—Ἀπὸ 1ης Μαρτίου ἤρξατο ἐκδιδόμενον ἐνταῦθα εἰκονογραφημένον δεκαπενθήμερον γεωργικὸν καὶ βιομηχανικὸν περιοδικόν. Αἱ ἐν αὐτῷ δημοσιευόμεναι εἰδικαὶ μελέται καθιστῶσι τὸ περιοδικόν τοῦτο ἀπαραίτητον σύντροφον τῶν γεωργικῶν πληθυσμῶν, οἵτινες μέχρι σήμερον ἐστεροῦντο τοιούτου. Συνδρομὴ ἐτήσια γρ. 40. Γραφεῖα ἐν Γαλατᾷ, Πιάγκοτζη χάν, ἀρ. 5.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΡΟΔΟΥ.—Ὁ ἐν Ρόδῳ διαμένων διδάκτωρ τῆς νομικῆς κ. Γ. Θ. Γεωργιάδης προβαίνει προσεχῶς εἰς ἐκδοσιν τῆς Ἱστορίας τῆς Ρόδου δι’ ὅλως πρωτοτύπων ἀκτινωτῶν πινάκων. Τὸ σύστημα τοῦτο ἀρκετὰ διαδοθὲν ἐν Εὐρώπῃ, ἐλάχιστα εἶναι γνωστὸν παρ’ ἡμῖν καὶ ἐν τούτοις εἶναι μοναδικὸν μέσον πρὸς εὐχερῇ ἀντίληψιν καὶ συγκράτησιν γεγονότων ἀλληλοσχετιζόμενων. Ἡ ἱστορία αὕτη θ’ ἀποτελεσθῇ ἐκ 36 ἐν ὄλῳ πινάκων πρὸς 1,5 γρόσιον ἐκάστου.

ΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ

Τινὲς τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀπιρῶνυν ἡμῖν ἐρωτήσεις σχετικὰς πρὸς τὰς μηχανὰς πλεκτικῆς, ὧν σχετικὴν εἰδοποίησιν εἰχομεν δημοσιεύσει εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον.

Εἰς ταύτας ἀπαντῶμεν κατὰ σειράν:

1) Τὸ πλέξιμον εἶναι ἐπακριβῶς καθωρισμένον καὶ τί δύναται νὰ κερδίσῃ τις καθ’ ἐκάστην;

— Ἡ μηχανὴ πολὺ ταχέως διὰ τῆς παραγωγῆς της μένει δωρεὰν εἰς τὸν ἀγοραστήν της, διότι τὸ κέρδος, τὸ ὅποιον δίδει, εἶναι ἀνώτερον ἐκεῖνου, τὸ ὅποιον παρέχει συνήθως μηχανὴ ραπτικῆς. Ὅσοι δὲ ἐργάζονται ἀπ’ εὐθείας διὰ τοὺς ἰδιώτας, κερδίζουν περισσότερα ἐκεῖνων, τὰ ὁποῖα κερδίζουν οἱ ἐργαζόμενοι διὰ τὰ καταστήματα.

2) Ἡ ἐκμάθησις εἶναι δύσκολος;

— Εἰς ἐλάχιστα μαθήματα, διδόμενα, ὡς εἴπομεν, δωρεὰν ὑπὸ εἰδικῆς διδασκαλίας, ἕκαστος δύναται νὰ μάθῃ τὸν χειρισμὸν τῆς μηχανῆς.

3) Εἶναι κοπιώδης καὶ πλεκτικὴ ἡ ἐργασία τοῦ πλεξίματος μετὰ τὰς μηχανὰς ταύτας;

— Ἡ μηχανὴ κινεῖται διὰ τῆς χειρὸς, εἶναι δὲ τόσο ἐλαφροκίνητος, ὥστε καὶ παιδίον 12 ἐτῶν δύναται νὰ τὴν ἐργασθῇ ἐπὶ ὀλόκληρον ἡμέραν χωρὶς νὰ κουρασθῇ. Ὅσον

δ’ ἀφορᾷ εἰς τὰ πλεκτά, τὰ ὁποῖα δύναται νὰ κατασκευάζῃ, ἐκτὸς τῶν περικνημίδων καὶ τῶν ἄλλων εἰδῶν πλεκτικῆς, δύναται νὰ παραγάγῃ καὶ ἔργα κοσμητικῆς μετ’ ὡραιότητας σχέδια, τὰ ὁποῖα ἐπιτυχάνονται διὰ καταλλήλου τοποθετήσεως τῶν βελονῶν.

4) Πόσα ζεύγη περικνημίδων δύναται ν’ ἀποδώσῃ τὴν ἡμέραν ἡ πλεκτικὴ μηχανή;

— Εἰς ἡσχημένους χειριστὴς δύναται διὰ τῆς μηχανῆς ταύτης νὰ κατασκευάσῃ 15—20 ζεύγη περικνημίδων εἰς μίαν ἡμέραν.

Μόνος ἀντιπρόσωπος Ι. Γ. Ζέλλιτς, Μπερεκέτ χάν, 10, 11, Γαλατᾷ.

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Εἰς ἐγγύριον φύλλον ἀνεγνώσαμεν ὅτι ἡ δημαρχία θέλει ὑποχρεώσῃ ἐν βουτυροποιεῖον, κείμενον ἐν Ἐδιρνε-Καποῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ κατασκευάζονται νοθευμένα βούτυρα, νὰ λάβῃ τὰ ὑπὸ τῆς ὑγιεινῆς ὑπαγορευόμενα μέτρα κατὰ τῶν ἐξ αὐτοῦ ἀναδιδομένων ἀναθυμιάσεων, ὡς ἐπιβλαβῶν διὰ τὴν ὑγίαν τῶν περιοίκων.

— Αἱ ἀναθυμιάσεις τοῦ νοθευμένου βουτύρου εἶναι ἐπιβλαβεῖς διὰ τὴν δημοσίαν ὑγίαν. Τὸ βούτυρον τὸ νοθευμένον εἶναι ἀβλαβὲς καὶ ἐπιτρέπεται ἡ κατανάλωσις του. Πολὺ περίεργος ἡ λογικὴ τῆς δημαρχίας!

Θὰ εἴπῃ τις.

Αἴ! μὰ τί θέλομεν ἐπὶ τέλους νὰ κλείσῃ ἡ δημαρχία τὸ βουτυροποιεῖον ἢ ν’ ἀπαγορεύσῃ τὴν πώλησιν τοῦ προϊόντος του;

Νόστιμον πρᾶγμα!

Καὶ ἔπειτα πῶς θὰ ὑποστηριχθῇ ἡ ἐγγύριος βιομηχανία, διὰ τὴν ὁποίαν ἔγεινε καὶ εἰς τὴν Βουλὴν τόσος λόγος τελευταίως;

Τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον ἔχει νὰ γίνῃ, εἶναι τὸ ἐξῆς: Τὰ βουτυροποιεῖα, ὅσα παράγουν νοθευμένα βούτυρα, νὰ κατασκευάζωνται κατὰ τοὺς ὅρους τῆς ὑγιεινῆς πρὸς πρόληψιν τῶν ἐκ τῶν ἀναθυμιάσεων αὐτῶν προερχομένων διὰ τὴν δημοσίαν ὑγίαν κινδύνων. Τὸ δὲ δημόσιον νὰ φροντίσῃ νὰ κατασκευάζῃ καὶ αὐτὸ τὸν στόμαχόν του κατὰ τοὺς ὅρους τῆς ὑγιεινῆς πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἐκ τῆς χρήσεως νοθευμένου βουτύρου ἐπαπειλούντων τὴν ὑγίαν του κινδύνων.

Αὐτὸ εἶναι τὸ λογικώτερον.

¶

Ἀπεφασίσθη νὰ συνδεθῶσι τὰ Πατριαρχεῖα τηλεφωνικῶς μετὰ τῶν διαφόρων ὑπουργείων. Τοῦτο θὰ εἶναι σωτήριον διὰ τὸν Καποῦ-κεχαγιᾶν, τοῦ ὁποίου ἀνοιξαν τὰ μέσα ἀπὸ τὸ πηγαινε κ’ ἔλα, ἀνέβα καὶ κατέβα εἰς τὰ ὑπουργεῖα καὶ ὅστις, καθ’ ἃ πληροφροῦμεθα, ὑπέβαλε καὶ τακρίον — ἦλθε, βλέπετε, ἡ σειρά του — ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου εἰς τὰ δύο σώματα, ἅτινα ἀπεφάσισαν νὰ ἀναθέσωσιν εἰς τὸν ἐκ τῶν συμβούλων δόκτορα Λιμαράκη τὴν κατασκευὴν καταλλήλου ἐμπλάστρου διὰ τὰ μέσα τοῦ ἀρχοντος Καποῦ-κεχαγιᾶ.

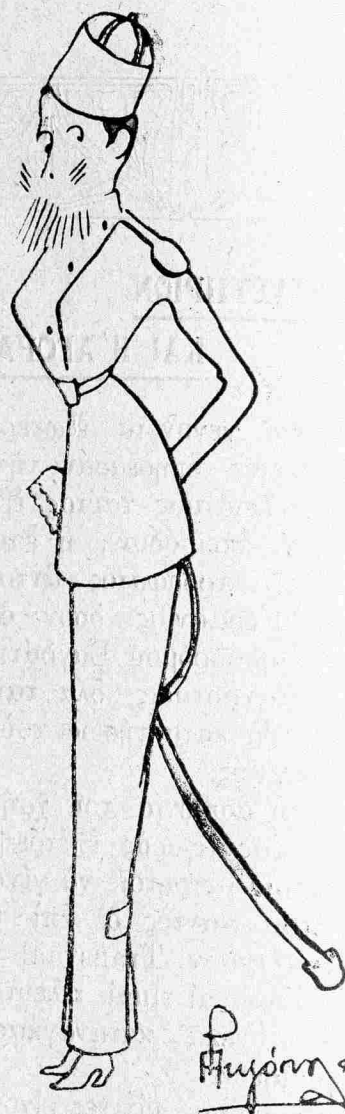
¶

Συνεπείᾳ ἡ παραπόνων τῶν Ἑλλήνων στρατιωτῶν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα καὶ κατόπιν διαβημάτων τῶν τελευταίων, ἀπεφασίσθη νὰ δίδεται εἰς τοὺς Ἑλλήνας στρατιώτας τὴν πρωίαν σοκολάτα.

¶

Οὐκ ἐκλείπει ἀρχὸν ἐξ Ἰούδα καὶ οὐκ ἐκλείπει Λιμαράκης ἐξ ἐπιτροπῆς, ὅπως οὐκ ἐκλείπει τὸ κρομμύδι ἀπὸ τοῦ φαγί. Οὕτω νέα ἐπιτροπὴ συνιστᾶται, ἥς τὰς βάσεις ἔδωκεν ἄλλη ἐπιτροπὴ — ἡ μία, βλέπετε, γεννᾷ τὴν ἄλλην — τῆς ὁποίας μετέχει ὁ Λιμαράκης. Ἡ νέα αὕτη ἐπιτροπὴ θὰ ὀνομασθῇ οικονομικὴ ἐπιτροπὴ. Ἀφοῦ ἐξαντληθῶσι πλέον οἱ τίτλοι, θὰ ἐκλεγῇ μία ἐπιτροπὴ, ἣτις θὰ ὀνομασθῇ ἐπιτροπὴ ἐπιτροπῶν καὶ τῆς ὁποίας, ἐννοεῖται, θὰ μετέχη αὐτοδικαίως ὁ Λιμαράκης.

Πλήθυνον, κύριε, τὰς ἐπιτροπὰς, ἀλλὰ καὶ φύλαττε, κύριε, τὸν Λιμαράκη !

Ψυχάρης, ὁ πατριάρχης τῶν μαλλιαρῶν, δυσανεκτήθεις διὰ τὴν στάσιν τοῦ κ. Βενιζέλου εἰς τὸ γλωσσικὸν ζήτημα, ἀφῆρεσεν ἕκ τινος βιβλίου, ὅπερ εἶχεν ἀφιερωμένον εἰς τὸν κ. Βενιζέλον, τὴν σχετικὴν ἀφιέρωσιν. Ἀνήγγειλε δὲ τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν πρωθυπουργὸν τῆς Ἑλλάδος δι' ἑνὸς λακωνικωτάτου τηλεγραφήματος, τοῦ ἑξῆς :

«Σὲ ξεγράφω».

Ψυχάρης.

Εἰς τὸ ὁποῖον ὁ κ. Βενιζέλος ἀπήντησε δι' ἄλλου, ἐπίσης λακωνικωτάτου, τοῦ ἑξῆς :

«Ἄμ' ἐγὼ σὲ γράφω ;»

Βενιζέλος.

ΑΝΤ... ΠΑΠ...

ΜΙΑ ΠΡΟΤΥΠΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Μία πρότυπο ἐταιρία ὑφίσταται ἀπὸ ἱκανοῦ χρόνου ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει, ἣτις προώρῃται ν' ἀποβῇ ἀληθῆς εὐεργέτις διὰ τὸ καθ' ἡμᾶς δημόσιον. Τῆς ἐταιρίας ταύτης μετέχουσιν οικονομολογικαὶ ἀξίαι παγκοσμίου φήμης, τραπεζῖται καὶ χρηματισταί, οἵτινες ὅθεν διήλθον ἀφήκαν ἀνεξαιρέτους ἐντυπώσεις καὶ ἀναμνήσεις τῆς δράσεώς των, ἣτις ὑπῆρξε πάντοτε διὰ τὰς λαϊκὰς ἰδίαι τάξεις ἐπωφελεστάτη.

Ἡ ἀξιοθαύμαστος αὕτη ἐταιρία σὰς μεταβάλλει ὥς διὰ μαγείας ἀπὸ πτωχῶν εἰς πλουσίους διὰ δαιμονίων οικονομολογικῶν συνδυασμῶν καὶ μεθόδων πρωτοτυπωτάτων, ἐφαρμοζομένων ἐπιτυχέστατα καὶ ἀστραπηδὸν διὰ ταχυδακτυλογραφικῆς δεξιότητος, τὴν ὁποίαν θὰ ἐζήλευε καὶ αὐτὸς ὁ διάσημος ταχυδακτυλογρῶς Μελίδης, ὁ ἐπιλεγόμενος Μάγος τῆς Ἀνατολῆς.

Τοὺς συνδυασμοὺς τούτους καὶ τὰς μεθόδους, ἀποτελοῦντας πραγματικὸν θρίαμβον διὰ τὴν οικονομολογικὴν τέχνην καὶ ἐπιστήμην, θέλομεν ἐκθέσει εἰς προσεχὲς φύλλον, ὅπως διαφωτισθῇ τὸ καθ' ἡμᾶς δημόσιον καὶ σπεύσῃ νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας, ἣν τῷ παρέχει ἡ εὐεργετικωτάτη αὕτη ἐταιρία, ὅπως καταστῇ πλούσιον διὰ τῆς ἀποκτήσεως ὅχι μόνον χρημάτων καὶ ἀξιών παντὸς εἴδους καὶ παντὸς κράτους, καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν πεφημισμένων Crédit Foncier Hollandais, ἀλλὰ καὶ διὰ γαιῶν ἀκόμη ἀπεράντων ἐκτάσεων ἐν Ἀνατολῇ ἀπὸ Φενέρ Βαζῆ καὶ πέραν...

Ο ΛΑΪΚΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΗΡΥΞ

Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Ἄπ' Όλα», πιστεύουσα ὅτι, δυνάμει τῆς εὐρείας αὐτοῦ διαδόσεως, μεγάλας δύναται νὰ προσφέρῃ ὑπηρεσίας εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν ἐκποίησιν ἀντικειμένου τινός, ἐγκαινίζει ἀπὸ τῆς σήμερον νέαν στήλην ὑπὸ τὸν τίτλον **Δημόσιος κήρυξ**, ἐν ἣ θὰ δημοσιεῖται ὑπὸ τοὺς ἑξῆς ὅρους πᾶσαν τοῦ εἴδους τούτου εἰδοποίησιν :

Γρόσια δέκα δι' ἔξοδα στοιχειοθετήσεως.

2 % προμήθειαν ἅμα τῇ ἐκποίῃσει.

Γρόσια εἴκοσι, ἐλαχίστην προμήθειαν διὰ τὰ μικροτέρας τῶν 10 λιρῶν ἀξίας ἀντικείμενα.

Ἀυτοκίνητος λέμβος (Canot automobile) τῶν πεφημισμένων ἐργοστασίων Ferro, μήκους 5 μέτρων, δυνάμει 3 1/2 ἵππων καὶ ταχύτητος μιλίων πωλεῖται εἰς τιμὴν ἀπιστεύτως εὐθηνήν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

Ποδήλατον ἀγγλικὸν τῶν ἐργοστασίων Pêirs, ἐν ἀρίστῃ καταστάσει, μετρίων ὕψους, με δύο ἐποχεῖς, πωλεῖται εἰς εὐθηνοτάτην τιμὴν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

Ποδήλατον ἀγγλικὸν τῶν ἐργοστασίων Ρουαγιάλ, χρησιμοποιηθὲν ἐπὶ δύο ἐβδομάδας, με δύο ἐποχεῖς, πωλεῖται ἐξ ἀσθενείας τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ εἰς εὐθηνοτάτην τιμὴν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Ἔχετε οἰανδήποτε ἀπορίαν ;
Θέλετε νὰ λάβητε θετικὰς πληροφορίας περὶ οὐδὲποτε προσώπου ;
ἐμπορεύματος ;
ζητήματος στρατολογικοῦ κλπ. κλπ.
Γράψατε εὐκρινῶς τὴν ἐρώτησιν καὶ τὴν διεύθυνσίν σας, ἐγκλείσατε ἅπαντα ἐντὸς φακέλλου με 10 γροσίων γραμματόσημα εἰς τὴν διεύθυνσιν :

Péra, Postes Turques, Boîte No 20

Constantinople.

Ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν θὰ ἔχετε σαφεστάτην ἀπάντησιν περὶ τοῦ αἰτουμένου.

Τηλ. «Ἐμπορικόν» Ἀριστοβούλου, Ἀναστασιάδου καὶ Σας.

Τὰ φιγουρίνια τῆς νέας ἀνδρικῆς μόδας.

ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

ΤΙΜΑΙ ΓΕΝΙΚΑΙ

συμπεριλαμβανομένων ὅλων τῶν ἐξόδων

ΠΡΩΤΗ Θέσις Φρ. 500

ΔΕΥΤΕΡΑ » » 400

ΤΡΙΤΗ » » 240

ΛΗΪΚΗ » » 120

Διὰ περισσότερας πληροφορίας ἀπευθυντέον τῷ ὁργανωτῇ τῆς ἐκδρομῆς κ. Θ. ΒΑΛΑΛΑ, St. Pierre Han, Balata.

ΓΤΙΕΙΝΗ

ΤΩΝ ΕΓΚΥΩΝ ΚΑΙ ΤΙΚΤΟΥΣΩΝ

τοῦ διακεκριμένου τῆς πόλεως μας Ἱατροῦ

ΕΥΛΑΜΠΙΟΥ

Πωλεῖται παρ' ἅπασιν τοῖς βιβλιοπώλαις τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν ἀντὶ γρ. 5.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Διευθυντὴς καὶ ἀρχισυντάκτης Μ. ΜΟΥΣΕΙΔΗΣ Ἱατρός.
Ἑτησίως τόμος 600 περίπου σελίδων.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ 40 ΓΡ. ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΤΟΥΡΝΙΑΝ
10 ΦΡΑΓΚΑ ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ 10

Ἡμίσητι τιμὴ διὰ τοὺς φοιτητὰς τῆς ἱατρικῆς.
Τὸ εὐθηνότερον ἐπιστημονικὸν ἑλληνικὸν περιοδικόν.

Πέραν, 6, ὁδὸς Χατζῆ Ἀχμέτ, 6.